THE ZAMORIN'S COLLEGE MAGAZINE.

"SACRED IS A GIFT FROM T
YOUNG: DESPISE IT NOT"
LAO TZE.

VOL. VII SEPTEMBER, 1934 No. 1

UNIVERSITY LIBRARY
25 OCT. 1934
MADRAS

CONTENTS

PAGE

1. Day : a Sonnet—G. K. Chettur, M. A., (Oxon). 1
2. Who is a True Devotee?—A. V. K. Krishna Menon, M. A., B. L., L. T. ... 2
3. The Bacteria Theory : A Fallacy—C. Amminikutty, Sixth Form. ... 4
4. A Stealthy Deed—K. R. Ramakrishnan, Class II... 5
5. The Pencil Industry—V. Venkitanarayanan, Fifth Form. 6
6. ചോദ്യോത്തരം (കേക)—യം. ശേഖരവാര്യർ, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി. 7
7. വള്ളത്തോൾക്കവിത—കെ മാധവൻനായർ, സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി. 8
8. കാമിനിമൂലം—പി. കുട്ടിശങ്കരപ്പണിക്കർ, സീനിയർവിദ്യാർത്ഥി. 10
9. Laughter in the Jungle—Sivadas Menon, M. A. 18
10. A Thrilling Ride on a Wild Boar—M. P. Raghava Menon, Fifth Form ... 25
11. Try—Paul Freston, *in Tit-Bits.* 26
12. The Debt—V. K. Balakrishnan Nambiar, Junior Intermediate. ... 27
13. A Peep into Paradise—M. Kunhunni Menon, Junior Intermediate. ... 29
14. നിസ്തുലാന്ദമടയട്ടെ (കാകളി)—കെ. പി. ആർ. മേനോൻ, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി. ... 31
15. ടാഗോറിന്റെ ചില ഗാനങ്ങൾ—കെ. ആർ. രാമകൃഷ്ണൻ, സീനിയർവിദ്യാർത്ഥി ... 33
16. ഒരു ദർപ്പശമനം (മഞ്ജരി)—വി. യം. ഗോവിന്ദൻകുട്ടിമേനോൻ, സ്കൂൾഫൈനൽ വിദ്യാർത്ഥി. ... 35
17. സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം—വി. രാഘവമേനോൻ, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി. 38
18. രാജദമ്പതികൾ (മഞ്ജരി) 40
19. തലയോട് (കേക)—വി. പി. അനന്തനാരായണൻ, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി. 43
20. പുസ്തകപ്രസ്താവം. 48
21. The Insurance Agent—T. G. Seshan, Junior Intermediate. 49
22. Dravidian Culture and Its Diffusion (A Review) —K. V. Krishna Iyer, M. A., L. T. ... 50
23. Personal—By the Editor... 53
24. Our Competition Page—A. V. K. Krishna Menon. 56
25. Thanks. 57

Editors—
1. M. P. Sivadas Menon, M. A.
2. T. V. Rayarappa Kurup, B. A., L. T.

UNIVERSITY LIBRARY
25.OCT.1934
MADRAS
94157
19086

THE
Zamorin's College Magazine

VOL. VII. | SEPTEMBER, 1934. | No. 1.

521: N291
G5

DAY

Dawn o'er the rushes and the waterfowl
    Rise from the swirling ground-mist with a whirr,
    Making for yon cane patch with sudden stir.
While in a tree-top a bewildered owl
Hoots dully to a strident cock ; dogs growl
    Then stretch and bark, each yapping cur on cur,
    And roused from sleep comes forth the villager
His blanket wrapped around him like a cowl.

And so the busy day begins again,
    The narrowing sun climbs fiercely overhead,
The patient bullock treads his tracks of pain,
    And man his round of toil uncomforted,
    Till the long shadows o'er the landscape spread
And Night restores what grasping Day has ta'en.

G. K. CHETTUR.

WHO IS A TRUE DEVOTEE?

(By A. V K. Krshna Menon.)

A true devotee is not necessarily he who frequents temples and walks about in salmon-coloured clothes with ashes smeared all over his body. Nor is he necessarily a true devotee who conducts his worship in great pomp, using nothing but gold and silver vessels for his *puja* and spending hours together in repeating the names of the Lord. These external forms are very often taken for true devotion and the persons who adopt them pass for saints. True devotion must come from within and ought not to be identified with outward shows. The story of Arjuna going to Mount Kailas with Lord Sree Krishna and learning for himself that his pompous worship was far inferior to his brother Bhima's short meditation before dinner illustrates this point beautifully. Arjuna was always having long and elaborate *pujas* and thought that as a devotee he was far ahead of his elder brother Bhima who appeared to have none of this outward piety. Lord Krishna wanted Arjuna to know that he was wrong and took him to the abode of Lord Siva. On their way, they met many cartloads of flowers and making enquiries, they were told that these were the flowers with which Bhima worshipped Lord Siva the previous day and were being removed to make room for fresh flowers to come as a result of that day's *puja*. Arjuna was very much surprised to hear this. Just then they met a lame man carrying a very small basket of flowers which, they were told, were the offerings of one Arjuna who made only a mere show of worship. This opened the eyes of Arjuna who exclaimed at once, "I quite see that my brother's short *puja* is far superior to my elaborate and pompous worship." The story, whether true or false, is pregnant with meaning and teaches us that genuine devotion is not to be judged by the numerous and various ceremonial observances, that the latter are only a means of acquiring what may be called the devotional mentality and that the attitude of the mind is the most important thing. As Mahatma Gandhi says, "Any amount of repetition of *Ramanama* is futile if it fails to stir the soul. It is better in prayer to have a heart without words than words without a heart."

In the Bhagavad Gita, there is one full Chapter, Chapter XII, dealing with *Bhakti* or devotion. The Divine Flutist has there enumerated the attributes of a true devotee in these words:

अद्वेष्टा सर्वभूतानां मैत्रः करुण एव च ।
निर्ममो निरहङ्कारः समदुःखसुखः क्षमी ॥

सन्तुष्टः सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः ।
मय्यर्पितमनोबुद्धिर्यो मे भक्तः स मे प्रियः ॥

यस्मान्नोद्विजते लोको लोकान्नोद्विजते च यः ।
हर्षामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तो यः स च मे प्रियः ॥

अनपेक्षः शुचिर्दक्ष उदासीनो गतव्यथः ।
सर्वारम्भपरित्यागी यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥

यो न हृष्यति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति ।
शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान्यः स मे प्रियः ॥

समः शत्रौ च मित्रे च तथा मानावमानयोः ।
शीतोष्णसुखदुःखेषु समः सङ्गविवर्जितः ॥

तुल्यनिन्दास्तुतिर्मौनी सन्तुष्टो येनकेनचित् ।
अनिकेतः स्थिरमतिर्भक्तिमान्मे प्रियो नरः ॥

"He who beareth no ill-will to any being, friendly and compassionate, without attachment and egoism, balanced in pleasure and pain, and forgiving, ever content, harmonious, with the self controlled, resolute, with mind and

reason dedicated to Me, he, My devotee, is dear to Me. He from whom the world doth not shrink away, who doth not shrink away from the world, freed from the anxieties of joy, anger, and and fear, he is dear to Me. He who wants nothing, is pure, expert, passionless, untroubled, renouncing every undertaking, he, My devotee, is dear to Me. He who neither loveth nor hateth, nor grieveth, nor desireth, renouncing good and evil, full of devotion, he is dear to Me. Alike to foe and friend, and also in fame and ignominy, alike in cold and heat, pleasures and pains, destitute of attachment, taking equally praise and reproach, silent, wholly content with what cometh, homeless, firm in mind, full of devotion, that man is dear to Me."—*Annie Besant's translation.*

From the above teaching of Lord Krishna, it is perfectly clear that it is the state of the mind that counts in devotion. Worship in temples, prayers, *pujas* and other similar acts are merely helps for the cultivation of the correct mentality which in a truly pious man must be one of absolute aloofness from things mundane. In all that we do, we must surrender ourselves entirely to Him, for as Lord Krishna says,

यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत् ।
यत्तपस्यसि कौन्तेय तत्कुरुष्व मदर्पणम् ॥

"Whatever thou doeth, eateth, offereth, or giveth, and whatever body-suffering thou endureth, that dedicate to Me". In this way, when, after considerable practice, the mind becomes fixed on Him, and we rise above the plane of worldly desires and become quite unattached, then and then alone can we call ourselves His true devotees. In other words, a true devotee lives and moves and has his being in God.

From what has been said above, the young readers of this magazine ought not to draw the inference that prayers, temple worship, etc., are useless and must be given up altogether. These religious observances have their value and to many of us they are necessary as means to an end, the end being the acquisition of the true devotional mentality. Very few indeed are born devotees; the rest have to strive hard and can become devotees only after long and continued practice. This is why Lord Krishna says to Arjuna, "Place thy mind in Me, into Me let thy reason enter; then without doubt thou shalt abide in Me hereafter. If thou art not able firmly to fix thy mind on Me, then by the yoga of practice, seek to read Me. If also thou art not equal to constant practice, be intent on My service; performing actions for My sake, thou shalt attain perfection. If even to do this thou hast not strength, then, taking refuge in union with Me, renounce all fruit of action with the self controlled."

It is in making the heart pure, in the culture of the heart, so to say, that our salvation lies. The bar of iron completely covered over with mud will not be attracted by the magnet but as soon as the dirt is removed, the two will unite without any difficulty. Similarly, if the dirt is removed from the heart, man easily comes into union with the divine. "Blessed are the pure in heart, for they shall see God", says the Bible. Religious practices like meditation and prayer are for the purpose of purifying the heart and taking us nearer to God. Let us not, therefore, neglect them, for they will lift us slowly but surely into a higher, better and nobler plane of life.

The Bacteria Theory: A Fallacy.

By

C. Amminikutty (Sixth Form.)

"THERE can be no question that numerous highly-educated doctors, who have carefully studied the matter, have arrived at the conclusion that the germ theory of disease has no rational or scientific foundation and is merely a passing 'stunt' ". In these words it is that Dr. Herbert Snow, M. D , an eminent scientist, refers to the prevalent belief that bacteria or microbes are the source of every disease. It is generally believed that all diseases are caused by certain poisonous substances known as "toxins" produced by germs. This notion does not, however, seem to be very reasonable, for many cases exist in which even the supporters of the bacteria theory find it unable to establish that the sources of diseases are microbes. Their explanation even in such cases is that the disease is caused by bacteria that are not visible even through microscopes, and that if more powerful microscopes are invented these bacteria will become visible.

It is not reasonable to stick on to a view which is not certain to turn out to be true. From our own experiences and the experiences of other people we see that diseases may break out even under some sudden emotions. Overpowering anger or sorrow may cause certain kinds of diseases. In these cases it is difficult to understand from where the microbes enter the body and cause trouble.

We are told that bacteria exist in the air and that they generally spring from decayed matter and damp ground. It is said that bacteria exist in the spittle and waste matter thrown out by patients. We are therefore expected to take special care in our dealings with patients lest we should carelessly allow bacteria to get into our bodies. But there are cases where persons do not contract any disease even though they come in contact with people who are suffering from contagious and infectious diseases. An English woman could live in the midst of lepers nursing them for about fifteen years before contracting leprosy. It seems therefore that the bacteria theory has only one advantage—that is, that people who believe in it will take special care in keeping the houses clean and in removing waste matter and other unsightly things believing that they are likely to contain the dreaded microbe.

It is popularly thought that a person once attacked by a disease like the small-pox or the plague is not likely to have a second attack of the disease. This view is shared also by those doctors who preach the bacteria theory. The reason for this is perhaps the belief that during the first attack of the disease in question the body becomes inured to the ways of the bacteria and thereby immune. But here again there are examples to prove that the prevalent impression is unsupported by facts. In the magazine from which I have taken the quotation given in the beginning of this article it is stated that a doctor caught the fever of small-pox every time he was called in to see a patient suffering from small-pox—ten or a dozen times in all.

With a view to testing whether the so-called germs of diseases have really the capacity to produce the diseases attributed to them, some eminent doctors have tried numerous experiments on their own bodies as well as on those of animals. It is recorded that Dr. Klein of England deliberately drank a glassful of the "causal

germ" of "Asiatic cholera". Dr. Thresh of Malvern accidentally happened to swallow a glassful of diphtheria-bacilli mistaking it for water. In neither case was any injurious effect seen. Many other investigators have also introduced the supposed germs into their bodies by methods such as swallowing, injecting, and so on ; but there has been no bad effect, not, in fact, any effect whatsoever. In the face of such experiences it is rather surprising that people should continue to talk of bacteria as carriers of diseases.

A Stealthy Deed.

He crouched beneath a friendly bush,
His weapon lying near,
And gazed with set and eager eyes
Along the pathway clear.

He muttered, "Half-a-dozen times
At her I've tried a shot ;
But every time she was alarmed,
So I succeeded not.

"But very soon, beyond all doubt,
She'll come along this way ;
From here I'll get a lovely shot—
I shall not miss today."

His hapless victim came at last,
A maiden sweet and fair ;
Unconscious of the stealthy foe
That lurked so near her there.

Still on she came, and gaily sang,
Her heart with joy elate ;
Could nothing warn her, even now,
Of her impending fate ?

Alas ! no angel intervened,
And soon the deed was done ;
He raised his snap-shot camera—
At last success was won.

K. R. Ramakrishnan,
(Class II)

The Pencil Industry.

By

Venkitanarayanan V. (Fifth Form.)

YOU take out your Note-Book to write something that you want to remember later. All of a sudden you find your pencil missing. You hurry to the nearest shop and spend a few pice to get one without caring for the lost one. After a short while you manage to lose the new pencil also. But while doing so, have you ever bestowed a single thought on the labour and trouble involved in producing the same? Recently I had occasion to visit the Madras Pencil Factory and I was really surprised when I saw what great labour and considerable pains they take to supply you with the pencils that you so carelessly use.

The process of pencil making is remarkable indeed. The thing that enables you to write is mostly clay with a small quantity of Graphite. The costlier the pencil the greater the quantity of graphite used in the preparation. These two are mixed in to the required proportion and are ground in a number of grind stones which are revolved by electric power. In the Madras Pencil Factory there are about 16 such grind stones.

When the mixture of clay and graphite is very nicely ground, it is passed through seive-like presses and comes out in long and thin strips. These thin strips are then enclosed in wooden sticks.

Elaborate carpentry is necessary in order to make these sticks. Small wooden planks are first passed through special turners which saw them down to semi-cylindrical planks. These planks are afterwards passed through another machine and you get them with grooves in the middle. In these grooved planks, the thin strips of Graphite are put and glued in sets of two, the last process being done by hand labour. After these planks are grooved they are again passed through another machine which cuts and brings them out in the form of pencils. These pencils will have a very rough exterior and in order to soften them another machine is used. This machine makes the outer surface of the pencils very smooth. After this work is over some of them are sent away as cheap pencils and the others are coated with various colours. When all this is done the pencils are passed through another machine which prints their name either in black or golden type.

The Madras Pencil Factory produces several varieties of pencils. The cheapest pencils are usually prepared with a less quantity of graphite and slightly inferior wood. If the clay in the mixture is larger, then the pencil will snap off every now and then. But in superior varieties, the quantity of graphite used is greater and they last longer and stand greater pressure from the pen knife.

ചോദ്യോത്തരം.

(കേക.)

(യം. ശേഖരവാൎയ്യർ; പൂൎവ്വവിദ്യാൎത്ഥി.)

വാനിലെ പ്രാചിപ്രാന്തത്തിങ്കലങ്ങൊരു താര
മാനനംതാഴ്ത്തിപ്പാരിൻ മാഹാത്മ്യം പ്രവീക്ഷിക്കെ,
എന്മലർവാടിക്കുള്ളിലേകാന്തസ്ഥിതയാകും
വെണ്മലർമൊട്ടൊന്നേവം ചോദിച്ചുമധുരമായ്:-
"സോദരി! യെന്താണെന്നെ കണ്ണിമക്കാതെത്തന്നെ
സാദരം നോക്കിത്തത്ര പുഞ്ചിരിപൊഴിക്കുന്നു?
ഞാനൊരുമന്ദാരത്തിൻ കുഡ്മളം, ഭവതിയോ
വാനിനെമിന്നിപ്പിക്കും നിൎമ്മലതേജഃപുഞ്ജം
അന്തരംനമ്മിൽ പാരമുണ്ടെന്നുകണ്ടിട്ടും നീ
യെന്തൊരുവാത്സല്യത്താലോമനിച്ചീടുന്നാവോ?"

"നിഷ്കൃപയല്ലൊട്ടുംഞാ —"നുത്തരം കേൾക്കായ് വന്നു
"ദൃക്കുകൾകാണാഞ്ഞേററം തമസ്സിൽ കുഴങ്ങുമ്പോൾ
ദിവ്യമായീടുന്നോരു വൈദ്യുതദീപംകാട്ടി
സുവ്യക്തമാക്കിത്തീൎപ്പാനോമനേ തവമാൎഗ്ഗം;
കാലത്തു വൈവശ്യത്താലന്തമില്ലാതെ നിന്റെ
ലോലമായീടും ദലച്ചുണ്ടുകൾ പിളരുമ്പോൾ,
നിൎമ്മലമധുസ്യന്ദമിററിററു വീഴ്ത്തിപ്പാനും
നന്മലർമണിക്കന്യേ! കാത്തുനിന്നീടുന്നു ഞാൻ"

വള്ളത്തോൾക്കവിത.

പാമരനായ പറയന്റെ ചാള തൊട്ട് "വിദ്യാധാമമാം മറയോന്റെ" മാളികപ്പുര വരേയും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മോഹനഗാനമാധുര്യം ലസിക്കുന്നു.

"അമ്പാടിയിൽ ചെല്ലുന്നഅക്രൂരന്റെ" അന്തരംഗത്തെ കവി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക:—

"നല്ലിളം പൂക്കളെ മെല്ലെത്തുറക്കുന്ന
മല്ലിക, മാലതി മന്ദാരമെ
വല്ലവപൊൻകുഞ്ഞിൻ മന്ദഹാസാങ്കുര
മല്ലയോ നിങ്ങളിൽ വെള്ളവീശി."

ഇതുകൊണ്ടു മതിയാകാതെ കവി ഒടുവിൽ ഭക്തികേന്ദ്രത്തിൽ എത്തിക്കൊണ്ട് പാടുന്നതാണ് ആരുടേയും ഹൃദയത്തിൽ സർവ്വോപരി അലച്ചു കയറുന്നത്.

കാളിന്ദിയെക്കൊണ്ടു നീലക്കരയിട്ടു
ചേലിൽ വിളങ്ങും വൃന്ദാരണ്യമെ
കാലികൾ നക്കിത്തുടക്കുമച്ചെന്തളിർ
കാലടി വെച്ചുകൊണ്ടുണ്ണിക്കണ്ണൻ.
സഞ്ചരിക്കുന്ന നിൻ ദിക്കിലെങ്ങാനൊരു
പിഞ്ചുപുല്ലായിപ്പിറക്കാവൂ ഞാൻ.

(അ. ചെ. അക്രൂരൻ)

ആരേയും വശീകരിക്കുന്ന ഔചിത്യം, മാധുര്യം, ലാളിത്യം, രചനാസൌഷ്ടവം മുതലായവ വള്ളത്തോൾക്കവിതകൾക്കുള്ള പ്രത്യേക ഗുണങ്ങളാണ്. ഖണ്ഡകൃതികളെക്കുറിച്ചു മാത്രം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ വള്ളത്തോൾ, മററു കവികളേക്കാൾ മെച്ചം നേടീട്ടുണ്ടെന്ന് നിർമ്മത്സരബുദ്ധികളായ സഹൃദയന്മാരെല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്.

സ്വാതന്ത്ര്യശീലനായ ഈ ദിവ്യകവിയുടെ ആശയവ്യാപ്തി നോക്കുക:—

"പശ്ചിമദിക്കിലെ പൊൻപൂച്ചു നിങ്ങളെ
പിച്ചപിടിപ്പിച്ചുവെന്നോ വിദഗ്ദ്ധരെ
അസ്തോന്മുഖമാം മഹസ്സിൻ പടുതിരി
ക്കത്തലാണിക്കണ്ട കാന്തിപ്പകിട്ടുകൾ."

കുപ്രഭുക്കൾ നിർദ്ദയം ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തുന്ന സാധുക്കളുടെ കഷ്ടാവസ്ഥ കണ്ട് ഹൃദയം തുടിച്ചുകൊണ്ട് കവി തന്റെ അനുഭവത്തെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു നോക്കുക.

"പാവങ്ങൾതൻ പ്രാണമരുത്തുവേണം
പാപപ്രഭുക്കൾക്കിഹ പങ്കവീശാൻ."

(വെടികൊണ്ട പക്ഷി)

* * *

"രമിച്ചു പണ്ടേവരിലേകയോഗ
ഭാഗ്യത്തൊടും ഭാഗ്യവരാജലക്ഷ്മി
അപ്പൂർവ്വികന്മാരുടെ ചോര, നായ-
ന്മാരേ ഭവാന്മാരിലൊരിററുമില്ലേ?"

(തോണിയാത്ര)

ഈ സൂക്തികൾ ആത്മബോധമുള്ള ഏതൊരു ഭാരതീയന്റേയും സിരകളിൽ വാൾകൊണ്ടെന്നപോലെ ഒന്നു വ്രണപ്പെടുത്താതിരിക്കുന്നതല്ല.

പ്രകൃതിയിലെ മനോഹര വസ്തുക്കളെ ഓരോന്നിനേയും സൌന്ദര്യബോധോത്തരളിതയായ വള്ളത്തോൾക്കവിത കെട്ടിപ്പുണരുകയും അവയുടെ മോഹനാംഗങ്ങ

Ottam Thullal (ഓട്ടം തുള്ളൽ)

ളിലോരോന്നിലും ആനന്ദ പുളകിതയായി ചുംബിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു പ്രകൃതി ഗായകനെന്ന നിലയിൽ വള്ളത്തോൾ വളരെ ഉയന്ന നിലയിലാണ് നില്ക്കുന്നത്.

പ്രസ്തുത മഹാകവിയുടെ കവിതകളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രകൃതിപര്യവേക്ഷണത്തിലുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചതാണ്. നോക്കുക:

"വിലക്ഷ്ടും വാഢ്കത്തുവെള്ളിക്കു
യൌവനത്തങ്കത്തേക്കാൾ."

ഈ വരികൾതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതാരചനപാടവത്തെ വേണ്ടുംവിധം തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ മാതിരിയുള്ള കവിതാഭരണംകൊണ്ടു കൈരളീദേവിയെ അണിയിച്ച കവികൾ ദുർല്ലഭം തന്നെ.

കൈരളീദേവിയുടെ കവിതാരാമത്തിൽ നൽജയസ്തംഭംപോലെ നില്ക്കുന്ന നിസ്തുലസാഹിത്യരസാലത്തിൻെറ അഗ്രത്തിൽ വാണീദേവിയുടെ കാരുണ്യമാകുന്ന തേൻ നുകന്നു അദ്ദേവിയുടെ വീണപോലും നാണിക്കുമാറ് മനോജ്ഞമായ ആനന്ദഗാനം പാടി ആരേയും അത്യാഹ്ലാദത്താൽ കോൾമയിർ കൊള്ളിക്കുന്ന കവികോകിലമാരോ-ആ മഹാൻ-മലയാള വാല്മീകി-കൈരളീകാമുകൻ-വള്ളത്തോൾ,

പാലൊളിസ്മിതംതൂകി തൂലികയെടുക്കുന്നു
ബാലയാം മലയാള വാണിയെക്കനിവോടും
നൂതനങ്ങളാമോരോ ലീലകൾ പഠിപ്പിച്ചു
ലോകരെക്കാട്ടിയാനന്ദാബ്ധിയിൽ കളിപ്പിപ്പൂ.

സ്വ.

കെ. മാധവൻ നായർ,

സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.

കാമിനിമൂലം.

"സുശീലേ, ഞാൻ നിന്നെ എത്രത്തോളം സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് നിനിക്കുതന്നെ അറിഞ്ഞുകൂടെ! എന്നിട്ടും നീ ഇങ്ങനെയായതെന്താ?"

ഗോപാലൻനായർ സുശീലയെ വിവാഹംചെയ്തു് രണ്ടുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ മാത്രമേ ഭൎത്താവിന്ന് ഭാൎയ്യയുടെ സ്വഭാവം മനസ്സിലായുള്ളു. സുശീല ഭൎത്താവിനെ ദ്വേഷിച്ച്, എവിടുന്നോ വന്നുചേൎന്ന ഒരു കുട്ടൻനായരെ സ്നേഹിക്കാനും ഉപചരിക്കാനും തുടങ്ങി. അവൾ ഭൎത്താവിന്റെ സ്വത്തുകൊണ്ടു് പുതിയ കാമുകനെ ധനികനാക്കി.

ഗോപാലൻനായർ എല്ലാ സംഗതികളും അറിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ സുശീലയോടുള്ള പ്രേമം ആയാളെ അന്ധനാക്കിത്തീൎത്തിരുന്നതിനാൽ ആയാൾ അവളോടു യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല. എന്നാൽ ഒരു ദിവസം സ്വകാൎയ്യമായി തന്റെവീട്ടിൽ വരരുതെന്നു ആയാളോടു പറഞ്ഞു. സുശീല വിവരം അറിഞ്ഞു വല്ലാതെ കോപിച്ചു. സ്വകാൎയ്യമായി സന്ദൎഭം ലഭിക്കുമ്പോഴെല്ലാം അവർതമ്മിൽ കണ്ടിരുന്നു.

യാതൊരുനിവൃത്തിയുംഇല്ലെന്നായപ്പോൾ മി: നായർ പ്രിയസ്നേഹിതനായ ചന്ദ്രനെ വിവരം അറിയിച്ചു. ആയാളുടെ ഉദ്ദേശമനുസരിച്ച് ആയാൾ ഭാൎയ്യയോടുപറഞ്ഞതാണ് മേൽഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

"ഞാനെങ്ങനെയാണായതു്?" സുശീല എതിൎത്തു.

"കുട്ടൻനായരുമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ടു നിൎത്തക്കൂടേ? അവനും നീയുംകൂടി എന്നെ നിൎദ്ധനനാക്കി."

സുശീല "ദ്വേഷ്യപ്പെട്ടു" ഒന്നും മിണ്ടാതെ അകത്തേക്കുപോയി. അന്നും പതിവുപോലെ കുട്ടൻനായരുമായി സന്ദൎശമുണ്ടായി. ആ ദുഷ്ടസ്ത്രീ ഭൎത്താവിനോടു പകരം വീട്ടാൻ ജാരന്റെ ഉപദേശമാവശ്യപ്പെട്ടു. അന്നു് അൎദ്ധരാത്രിക്കു് അവൾ ഭൎത്താവിന്റെ നെഞ്ചിൽ തന്റെ കത്തി കുത്തിയിറക്കി. ഉടനെതന്നെ വീടിനു തീയും വെച്ചു് ആ ദുശ്ശീല ഓടിപ്പോയി.

ബാല എഴുത്തുംകൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ അവളുടെ മുഖം വല്ലാതെ വിളറിയിരുന്നു. അവൾ വളരെ പരിഭ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചന്ദ്രൻ കത്തെടുത്തുവായിച്ചു.

"മറക്കരുതു്. 10,000 ക. വെള്ളിയാഴ്ച.
സാധുബന്ധു."

അതു് ഇംഗ്ലീഷിലാണ് എഴുതിയിരുന്നതു്.

നമ്മുടെ നേൎക്കും പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ? എന്നുചന്ദ്രൻ ചോദിച്ചു.

"കമലം കൊണ്ടുവന്നതാണ്."

'കമലം' എന്നു കേട്ടപ്പോൾ ചന്ദ്രന്റെ മുഖത്തു ഒരു ഭാവഭേദമുണ്ടായി. എന്നാൽ അതു് വളരെവേഗം അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്തു. ആയാൾ ചോദിച്ചു.

"കമലം?"

"അതെ."

“അവളെവിടെ?”

“എൻെറ മുറിയിലുണ്ടു്”

ബാല നടന്നുതുടങ്ങി. ചന്ദ്രൻ അവളെ പിന്തുടൎന്നു് മനോഹരമായലങ്കരിച്ച ഒരു മുറിയിൽ എത്തി. അവിടെ വിളത്തു പരവശയായ ഒരു തരുണി ഇരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇവരാണ് കമലം. അവൾ ചന്ദ്രനെകണ്ടപ്പോൾ എഴുന്നേററു.

“ഇതുതന്നെയാണൊ, ആദ്യം കിട്ടിയ എഴുത്തു്?”

“അല്ല. ഇതു രണ്ടാമത്തേതാണ്.”

“ഒന്നാമത്തേതു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടോ?”

“ഉവ്വ്”

കമലം വേറൊരെഴുത്തുകൂടി കൊടുത്തു. അതിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരുന്നു.

“10,000ക. വെള്ളിയാഴ്ച വൈകുന്നേരം 5മണിക്കു ഞാൻവരും. പോലീസ് അറിയരുതു്. അല്ലെങ്കിൽ മരണം.

സാധുബന്ധു.”

“രണ്ടും അച്ചടി അക്ഷരങ്ങളിൽ” എന്നു് ചന്ദ്രൻ പിറുപിറുത്തു.

ചന്ദ്രൻ മലയാളത്തിലെ ഷെർലക്ക് ഹോംസ് ആണെന്നു പറയാം. കുററാന്വേഷണത്തിൽ ആയാൾ അത്ര വിദഗ്ധനാണ്. നിസ്സാരസംഗതികൾകൊണ്ടു ആയാൾക്ക് കേസ്സ് തുമ്പുണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കും. കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു് നിന്നതിന്നുശേഷം ആയാൾ ചോദിച്ചു.

“മിനിഞ്ഞാന്നു് ചൊവ്വാഴ്ച.”

ചന്ദ്രൻ രണ്ടുകത്തുകളും ഒപ്പംവെച്ചു നോക്കി. ഭൎത്താവിൻേറയും കമലത്തിൻേറയും മുഖങ്ങളിലേക്ക് മാറിമാറി നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ബാല, ഒരാളുടെ മുഖത്തു് സമാധാനവും മറേറയാളുടെ മുഖത്തു ഭീതിയും പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ടു.

“തല്ക്കാലം ഇതെൻെറ കൈയ്യിലിരിക്കട്ടെ.”

കമലം സന്തോഷത്തോടെ മടങ്ങിപ്പോയി. ചന്ദ്രൻ ആലോചനയിൽ മുഴുകി ഏകദേശം കാൽമണിക്കൂറോളം അനങ്ങാതെയിരുന്നു. ഒടുവിൽ ബാല എന്തോ പറഞ്ഞപ്പോളാണ് ആയാൾ തല പൊക്കിയതു്.

“എന്തേ പറഞ്ഞതു്?”

“ആഘാതകനെ എങ്ങനെയെങ്കിലും പിടിക്കണേ.”

“അങ്ങനെയാകട്ടെ.”

....

ബാലയെ സമാധാനിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും, ചന്ദ്രൻ ശനിയാഴ്ചയാകുന്നവരെ ഒന്നും ചെയ്തില്ല. അന്നുവൈകുന്നേരം ആയാൾ കമലത്തിൻെറ വീട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ യാതൊരു ഒച്ചയും അനക്കവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ വീട് തീരെ നിൎജ്ജനമായ മാതിരികണ്ടു്, ചന്ദ്രൻ അകത്തുകടന്നു് മുഴുവൻ പരിശോധിച്ചു. ഒരു മേശപ്പുറത്തുനിന്നു് ഒരെഴുത്തുകിട്ടി.

“പണംകൈ [illegible]. എൻെറ ആൾ [illegible]

“എഴുത്തുമു [illegible] ഘാതകൻ അടുത്തെത്തിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം” എന്നു് ആത്മഗതം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ചന്ദ്ര

MUL
094157

ൻ പരിശോധന തുടൻ. കമലത്തിൻെറ കിടപ്പറയിൽനിന്നു ഒരു ലക്കോട്ടു കിട്ടി. ആയാഠം അതെടുത്തു മേൽവിലാസം നോക്കി.

പി. കെ. കൃഷ്ണഅയ്യർ,
സെയിദാപ്പെററ്,
പാലക്കാട.

അതിൻെറ ഉള്ളിൽ ഒരെഴുത്തു കിടന്നിരുന്നു. "കമലം പണം തന്നില്ല. നാളെ അവളെ അങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരാം."

ചന്ദ്രൻ നേരെ തീവണ്ടിസ്റ്റേഷനിലെത്തി പാലക്കാട്ടേക്ക് വണ്ടി കയറി. ആ ലക്കോട്ടു നോക്കിയപ്പോഠം ആയാഠം പിറുപിറുത്തു; "സ്നേഹിതൻ ഇതെങ്ങനെയറിഞ്ഞു.?"

ആയാഠം ആ പട്ടരുടെ വീടന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചു. ആയാഠം വാതിലിന്നു മുട്ടി. ഉത്തരമുണ്ടായില്ല. അതിനാൽ അദ്ദേഹം വാതിൽ ഉന്തിത്തുറന്നു അകത്തു കടന്നു. ഉടനെ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. ആയാഠം നിന്നിരുന്ന സ്ഥലം കീഴ്പോട്ടു താണുപോയി. ചന്ദ്രൻ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചു.

മുകളിൽനിന്നു ആയാളുടെ തലക്കെന്തോ വീണു. ചന്ദ്രൻ ബോധരഹിതനായി നിലംപതിച്ചു.

....

"മി. ചന്ദ്രൻ!"

പുറത്തുനിന്നു ആരോ ഇങ്ങനെ വിളിക്കുന്നതു കേട്ടു ബാല ജനലിൽക്കൂടി നോക്കി. ചന്ദ്രൻെറ സ്നേഹിതനായ കൃഷ്ണക്കുറുപ്പുണ്ടു്, മേല്പോട്ടു നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു.

"ഇവിടെയില്ല".

"ഒരു കാര്യം പറയാനുണ്ടു്. ഞാൻ അങ്ങോട്ടു വരട്ടെയോ?

"വരാം."

കുറുപ്പു അതിവേഗം മുകളിലെത്തി. കോണിയിന്മേൽ ആയാഠം ഒരു ഭൃത്യനെ കണ്ടുമുട്ടി. എന്നാൽ കുറുപ്പ് അവനെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ കേറിപ്പോയി. ഭൃത്യനും പിന്തുടന്നു.

"ചന്ദ്രനെവിടെ?"

"കമലത്തിൻെറ വീട്ടിലേക്കു പോയതാണു്."

"എപ്പോഠം വരും?"

"അറിയില്ല."

"ഇവിടത്തെ ഭൃത്യൻെറ പേരെന്താണു?"

"കുമാരൻ"

"ഇവൻ എപ്പോഠം വന്നു?

"ചന്ദ്രൻ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നാക്കിയതിന്നു ശേഷമാണു് പോയതു്."

കുറുപ്പു പോക്കററിൽനിന്നു വളരെ ഭംഗിയുള്ള ഒരു കുപ്പിയെടുത്തു കയ്യിൽ പിടിച്ചു. "ഇതു വളരെ വിലപിടിച്ചതാണു്. അതിൻെറ ഉള്ളിൽനിന്നു എപ്പോഴും ഒരു വാസന പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും", എന്നു പറഞ്ഞു. കുറുപ്പു കുപ്പി തുറന്നു ബാലയുടെ മൂക്കിന്നടുക്കൽ പിടിച്ചു. അവഠം ക്രമേണ ബലം ക്ഷയിച്ചു കുറുപ്പിൻെറ കൈകളിൽ പതിച്ചു.

"കുമാരാ" കുറുപ്പ് ഉറക്കെ വിളിച്ചു.

അവൻ വാതില്ക്കൽ ഒളിച്ചുനില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതിന്നു ശേഷമേ അതിന്നുള്ളിലേക്കു വന്നുള്ളു.

ഉടനെ കുറുപ്പ് കുപ്പി അവൻെറ മുഖത്തും പിടിച്ചു. അവൻ പെട്ടെന്നുബോധരഹിതനായി വീണു.

ചന്ദ്രന്നു ബോധം വന്നപ്പോൾ ആയാൾ ഒരു സ്ത്രീയുടെ അടുത്തായിരുന്നു. "നിങ്ങൾ ആരാണ്?" ആയാൾ എന്ന് ബലഹീനമായ ശബ്ദത്തിൽ ചോദിച്ചു.

"ഞാൻ കമലമാണ്, തലക്കു സുഖം വന്നില്ലെ?"

"എടി, ദുഷ്ടേ!"

"ഛെ! ഛെ! നിങ്ങൾ ഒരു യോഗ്യനായിട്ട് സ്ത്രീകളെ ചീത്ത പറയുകയോ?"

"നീയെന്തിനെന്നെ ഉപദ്രവിച്ചു?"

"നിങ്ങൾ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നാൽ കൃഷ്ണക്കുറുപ്പിൻെറ ഉദ്ദേശം സാധിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടു്?"

"എന്താണയാളുടെ ഉദ്ദേശം?"

"ആയാൾ ബാലയെക്കണ്ടു കാമപരവശനായിരിക്കുന്നു. അവളെ ഭാൎയ്യയാക്കണം എന്നാണയാളുടെ ഉദ്ദേശം. അതിന്നുവേണ്ടി ഞാൻ നിങ്ങളെ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോന്നു. ബുദ്ധിമാനായ നിങ്ങൾ ഒരു സാധുപ്പെണ്ണിൻെറ കെണിയിൽ പെട്ടുപോയല്ലോ. ഹാ! ഹാ!!."

ചന്ദ്രന്ന് ഈ വൎത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ ഭ്രാന്തു പിടിച്ചപോലെയായി. ആയാൾ നിലത്തു കിടന്നുരുളുവാൻ തുടങ്ങി. കമലം പരിഭ്രമിച്ചു അടുത്തുനിന്നു. ആയാൾ ഓരോന്നു പിറുപിറുക്കുന്നുണ്ടു. "ഹാ! സ്നേഹിതൻ—കുറുപ്പ്—ദുഷ്ടൻ—അനുഭവിക്കും—ഞാൻ ചെല്ലട്ടെ—കൊടുക്കാം." കമലവും ഇതു ആലോചിച്ചില്ല. എങ്കിലും അവളുടെ പരിഭ്രമം വേഗം തീൎന്നു.

പെട്ടെന്നു നിലത്തു കിടന്നുരുളുന്ന ആൾ എണീററു. കമലത്തിൻെറ മുഖത്തു ഒരു തുള്ളി ചോരപോലും ഇല്ലാതായി. ഒരു പ്രേതത്തിനെ കണ്ടമാതിരി അവൾ ഭയപ്പെട്ടു. "എൻെറ ഭൎത്താവു" എന്ന വാക്കുകൾ അവൾ അറിയാതെതന്നെ അവളുടെ വായിൽനിന്നു നിൎഗ്ഗമിച്ചു.

....

"പ്രിയപ്പെട്ട ബാലേ, എത്ര ദിവസമായി ഇങ്ങനെയൊരവസരത്തിന്നു കാത്തുനില്ക്കുന്നു?"

ആ സാധു യുവതിക്കു ബോധംവന്ന ഉടനെ കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ് ഇങ്ങനെയാണ് പറഞ്ഞത്. അപ്പോൾ അവൾ കുറുപ്പിൻെറ വീട്ടിൽതന്നെയായിരുന്നു. കുമാരന്നു അപ്പോഴും ബോധം വന്നിട്ടില്ല. ബാല എണീററിരുന്നു.

"എന്താ പറയുന്നത്?"

"ഈ അവസരത്തിന്നു കാത്തിരിക്കയായിരുന്നുവെന്ന്?"

"എന്താണീയവസരത്തിന്നു ഒരു പ്രത്യേകത?"

"നീ എൻെറ ഭാൎയ്യയായിരിക്കണം."

"എനിക്കു ഒരു ഭൎത്താവു മതി."

"അതെ. അതു ഞാനായിരിക്കാം."

"വേണ്ട. ചന്ദ്രൻ തന്നെയാണത്."

"നീ എന്നെ വിവാഹം ചെയ്യുമോ?"

"ഇല്ല."

"തീൎച്ച?"

"അതെ."

"കണ്ടപ്പൻ!" കുറുപ്പ് ഉറക്കെവിളിച്ചു.

ഒരു ഭയങ്കരസ്വരൂപൻ പ്രത്യക്ഷമായി. "ഇവളെ പിടിച്ചുകെട്ടു." കല്പന ഉടനെ അനുസരിക്കപ്പെട്ടു.

കുറുപ്പു അവളെ എന്തുചെയ്യാനാണ് ഭാവം എന്നറിയുന്നതിന്നു മുമ്പു മുറിയിലെ വിളക്കു കെട്ടു. കുണ്ടപ്പന്റെ തലക്കു ഒരടികൊണ്ടു ആയാൾ നിലംപൊത്തി. കുറുപ്പിന്റേയുംഗതി അതുതന്നെയായിരുന്നു.

അതേസമയത്തു വേറൊരാൾ വാതില്ക്കലെത്തി. "കുട്ടൻനായർ പോകണം" എന്നു ആരോ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾത്തന്നെ ഒരു തോക്ക് ആയാളുടെ മാറിൽതട്ടി. ആയാൾ നിലത്തുവീണു പുറത്തേക്കു ഇഴഞ്ഞുചെന്നു ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു. ആയാൾ ഉടനെ പാലക്കാട്ടേക്ക് വണ്ടികയറി.

രണ്ടാമതും വിളക്കുകത്തി. കുമാരൻ ബാലയെ ബന്ധനത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തി. അതിന്നുശേഷം അവൻ കുണ്ടപ്പനെ എടുത്തുകൊണ്ടു പുറത്തേക്കുപോയി. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു അയാൾ മടങ്ങിവന്നു. ബാലചോദിച്ചു.

"അവനെ എന്തുചെയ്തു?"

"പുഴയിൽ കൊണ്ടുപോയിട്ടു. ഇവനേയും അതു ചെയ്യണം."

കുമാരൻ കുറുപ്പിനെ ശുശ്രൂഷിച്ച് ബോധം വരുത്തി. കുറുപ്പു എണീറ്റു.

"മി: കുറുപ്പു, എന്നെ അറിയുമോ?"

"ഇല്ല."

കുമാരൻ ഒരു തുവ്വാലകൊണ്ടു മുഖം തുടച്ചു. കുറുപ്പു ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടുപറഞ്ഞു: "ചന്ദ്രൻ !"

ബാല അത്ഭുതത്തോടെ, "പ്രാണനാഥൻ" എന്നുച്ചരിച്ചുകൊണ്ടു ആയാളെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

ചന്ദ്രൻ കുറുപ്പിനേയുംകൂട്ടി പുഴവക്കത്തുപോയി ആയാളെ കൈകാലുകൾകൂട്ടി കെട്ടി, കഴുത്തിൽ ഒരു വലിയ കല്ലുംതൂക്കി പുഴയിലേക്കു ഒരു തള്ളുകൊടുത്തു. കൃഷ്ണക്കുറുപ്പിനെ പിന്നെ ആരും കണ്ടിട്ടില്ല.

"അതെ, നിന്റെ ഭർത്താവുതന്നെ, സുശീലേ" എന്നു നിലത്തുനിന്നെണീററ മനുഷ്യൻ പറഞ്ഞു. ആയാൾ വേഗം കമലത്തിന്നടുത്തുചെന്നു തോക്കു കൈക്കലാക്കി.

"സുശീലേ, നിന്റെ സാമർത്ഥ്യമൊന്നും ചന്ദ്രനോടു ഫലിക്കയില്ല. നീ എഴുത്തു കൊടുത്തപ്പോൾത്തന്നെ നിന്നെ ആയാൾ സംശയിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഈ സമയംകൊണ്ടു നിന്റെ കൂട്ടാളികളും അകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാകും. നിനക്കും ഇനി രക്ഷയില്ല."

"അയ്യോ!" എന്നു വിലപിച്ചുകൊണ്ടു കമലം—അഥവാ ഭർത്താവിനേ കൊല്ലാൻ ശ്രമിച്ച സുശീല—ബോധം കെട്ടുവീണു. ഗോപാലൻനായർ വേഗംചെന്നു അവളുടെ ഹൃദയത്തിന്നടുത്തു കൈവെച്ചുനോക്കി. സ്പന്ദനം നിന്നിരുന്നു. ആയാൾ വളരെ വ്യസനിച്ചു. ആയാൾ ശുശ്രൂഷകൾ എല്ലാം ചെയ്തു.

ഏകദേശം അരമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു. അവളുടെ ചുണ്ടനങ്ങിയൊ, എന്നൊരു സംശയം. ഗോപാലൻനായരിൽ ആശ വേരൂന്നി. സമയം പിന്നേയും കുറെ കഴിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ സുശീല കണ്ണുമിഴിച്ചു "എന്നെ രക്ഷിക്കണെ" എന്നു ദയനീയസ്വരത്തിൽ അപേക്ഷിച്ചു. ആ നിമിഷത്തിൽ അവൾ ചെയ്ത കഠിനകർമ്മങ്ങൾ നായർ ഓർമ്മിച്ചു. ആയാളുടെ കണ്ണുകൾ ചുവന്നു.

സുശീലേ, നീ എന്നോടു ചെയ്തതിന്നുള്ള ശിക്ഷ നീ അനുഭവിക്കേണം, നീ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. പോലീസ്സുകാർ ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നുണ്ടാകും.''

ഉടനെ ആരോ വാതിലിന്നു മുട്ടുന്ന ശബ്ദംകേട്ടു. സുശീല വേഗം തുറന്നു. പിന്നാലെ ഗോപാലൻനായരും ചെന്നു. പുറത്തു കുട്ടൻനായർ നിന്നിരുന്നു. ആയാൾ പറഞ്ഞു.

''സുശീലേ, എല്ലാവരും അകപ്പെട്ടു. കുറുപ്പിനേയും കുഞ്ഞപ്പനേയും ആ ചന്ദ്രൻ ഇപ്പോൾ കൊന്നിട്ടുണ്ടാകും. നമുക്ക് വേഗം പോണം.''

സുശീല പിറുപിറുത്തു. ''എൻെറ ഭർത്താവ്, എൻെറ ഭർത്താവ്.''

കുട്ടൻനായർ അക്ഷമനായി ആയാൾ കോപത്തോടെ പറഞ്ഞു. ''പശ്ചാത്താപമൊക്കെ പിന്നെയാകാം. ആദ്യം രക്ഷപ്പെടുക. വേഗമാകട്ടെ.''

ഗോപാലൻനായരുടെ തോക്ക് ഒന്നു ഗർജ്ജിച്ചു. കുട്ടൻനായർ ഒരു ആർത്തനാദത്തോടെ മരിച്ചുവീണു. തങ്കം അതുകണ്ടു്, തൻെറ മുറിയിലേക്ക് ഓടി, വാതിലടച്ചുകളഞ്ഞു. ഗോപാലൻനായർ വാതിൽപൊളിച്ച് അകത്തുകടന്ന ഉടനെ സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. സുശീലയതാ, നിലത്തുകിടന്നുരുളുന്നു. അവൾ പൂർവ്വഭർത്താവിനെ കണ്ടപ്പോൾ പറഞ്ഞു.

''എൻെറ മരണമടുത്തിരിക്കുന്നു. ഞാൻ വിഷം കഴിച്ചിട്ടുണ്ടു. എൻെറ കുററം ''

''ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു'' എന്നു് നായർ അതു പൂരിപ്പിച്ചു. മന്ദഹാസത്തിൻെറ ഒരു ഛായ സുശീലയുടെ മുഖത്തുപരന്നു. അല്പനിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അവൾ പരലോകം പ്രാപിച്ചു.

....

പിറെറദിവസം ചന്ദ്രൻ കണികണ്ടത് ഗോപാലൻനായരെയാണ്. ആയാൾ എന്തോ ഒരു കാര്യം തീർച്ചപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതായി ചന്ദ്രൻ ഊഹിച്ചു. ഗോപാലൻനായരെ ആസനസ്ഥനാക്കിയതിന്നുശേഷം ആയാൾ ചോദിച്ചു.

''അവിടെയെന്തെല്ലാമായി?''

''സുശീലയും കുട്ടനുംമരിച്ചു.''

''ഇനിഅവർ ലോകത്തേ ഉപദ്രവിക്കയില്ലല്ലോ.''

''എന്നാൽ നിങ്ങൾ അതിലും വലിയ ദുഷ്ടനാണ്.''

''ഞാനോ? എന്താകാരണം?''

''നിങ്ങൾ നാലാളെ കൊന്നില്ലേ?''

''ഉവ്വ്, എന്നെ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടല്ലേ.''

''നിങ്ങൾ നിമിത്തം എൻെറ ഭാര്യ മരിച്ചു.''

''അവൾ കാരണം എൻെറ ഭാര്യയുടെ ചാരിത്രവും നശിക്കേണ്ടതായിരുന്നു.''

''മാനമോ, ജീവനോ നല്ലത ?''

''തീർച്ചയായും മാനം''

''കേൾക്കുവിൻ''

''ഉഷാർ''

''ഞാൻ ഇന്നുമുതല്ക്ക് നിങ്ങളുടെ ശത്രുവാണ്'' ഞാൻ നിങ്ങളെ കഠിനമായി ഉപദ്രവിക്കും; എൻെറ പത്നിയെ കൊന്നതിന്ന് പ്രതിക്രിയചെയ്യും.''

''എങ്ങനെ.''

''ഏററവും നീണ്ടമരണംകൊണ്ടു്.''

"നിങ്ങളുടെയോ?"

"അല്ല."

"പിന്നെ, എൻേറയൊ?"

"അതെ."

....

"എന്നാൽ പുറത്തുകടക്കുവിൻ."

ഗോപാലൻനായർ പോയഉടനെ ബാല അവിടെവന്നു. അവൾ വല്ലാതെ ഭയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ചന്ദ്രൻചോദിച്ചു: "എന്തിനാ ഭയപ്പെടുന്നതു്. ഒന്നും സംഭവിക്കില്ല."

"ഈ കേസിൻെറ വിവരം ഒന്നു പറഞ്ഞുതരു."

ചന്ദ്രൻ ആദ്യംമുതല്ക്കുതന്നെ തുടങ്ങി. സുശീല ഭർത്താവിനെ കൊല്ലാൻ ശ്രമിച്ചതുവരെ ചുരുക്കിപറഞ്ഞു, പിന്നെ അയാൾ തുടന്നു.

"സ്ത്രീകൾ സ്വതവേ പ്രതിക്രിയേച്ഛുക്കളാണ്. അതിനാൽ സുശീല അവളുടെ ഭർത്താവിനെ അകപ്പെടുത്തുമെന്നു് ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഉടനെതന്നെഅവരാരും അറിയാതെ അവരുടെവീട്ടിൽചെന്ന് ഒളിച്ചിരുന്നു. സുശീല കത്തിയഉടനെ വീട്ടിന്നു തീവെച്ചുരക്ഷപ്പെട്ടു. ഞാൻഉടനെ ഗോപാലൻനായരെ എടുത്തുപുറത്തുപോയി. ആയാളുടെമുറി അപായകരമല്ലാതിരുന്നു. അതുവേഗം മാറുകയുംചെയ്തു.

"അന്നുമുതല്ക്കു് അയാളുടെ ഏകവിചാരംസുശീലയോടു പ്രതിക്രിയചെയ്യേണമെന്നായിരുന്നു. ഞാൻ അവളെ തിരിഞ്ഞുകണ്ടു പിടിച്ചു. അന്നുമുതൽ അവളുടെ നിഴൽപോലെ ഗോപാലൻനായരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന അവസരത്തിലാണ് അവൾ കമലം എന്ന പേരിൽ ഇവിടെ താമസംതുടങ്ങിയതു്.

"കമലം കൊണ്ടുവന്ന കത്തുകൾ എൻെറ ഒരു പരിചിതൻ എഴുതിയതാണെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായി. കമലത്തിൻെറ മുഖഭാവം കണ്ടപ്പോൾ അവളും അതിൽക്കൂടിട്ടുണ്ടെന്നു് ഞാൻ ഊഹിച്ചു. വെള്ളിയാഴ്ച മുഴുവൻ ഞാൻ ദൂരദർശിനിക്കുഴലുമായി അവളുടെ വീടു പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. രാത്രി അതിൻെറ അടുത്തും ഒളിച്ചിരുന്നു. ഏകദേശം 10മണിയായപ്പോൾ കമലം ഒരു കത്തു് പകുതിയാക്കിവെക്കുകയും ഒരു ലക്കോട്ടിന്മേൽ മേൽവിലാസമെഴുതുകയും ചെയ്തിട്ട് എവിടേക്കോ പോയി. ഞാൻ വീട്ടിൽകടന്നു എല്ലാം മനസ്സിലാക്കി.

"പിറേറദിവസം"--അതായതു് ഇന്നലെ ഗോപാലൻനായർ ഇവിടെവന്നു. ഞാൻ അയാളേ എൻെറ വേഷംധരിപ്പിച്ചു മേൽപറഞ്ഞ ലക്കോട്ടിലെ മെൽവിലാസക്കാരൻെറ അടുത്തുപോകാൻ പറഞ്ഞു.

"അയാൾ അതുമാതിരിയെല്ലാം ചെയ്തു. കമലം പാലക്കാട്ടുവെച്ചു മരിച്ചുപോയി."

ആ എഴുത്തയച്ചതു എന്നെ ഇവിടെനിന്നകററാനാണെന്നു ഞാൻ ഊഹിച്ചു. എ

ന്നിട്ടു എന്താണ് ഗുണം ? നിന്നെ അപഹരിക്കാൻതന്നെ. ആരാണ് ആ മനുഷ്യൻ ? അതറിവാൻവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ കുമാരൻെറ വേഷമെടുത്തതു്. അതിനാൽ കുറുപ്പിൻെറ കപടതയറിവാൻ കഴിഞ്ഞു.

"സുശീലയുടെ മരണം കണ്ടപ്പോൾ ഗോപാലൻനായക്ക് എന്നോടു കോപം തോന്നി. ന്യായംപറഞ്ഞാൽ ആയാൾ സമ്മതിക്കയില്ലെന്നെനിക്കറിയാം. അതുകൊണ്ടു ആയാൾ പ്രതിക്രിയ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിപോയി.

"കാമിനിമൂലംലോകത്തിൽ എന്തെല്ലാം നടക്കുന്നു. അതിൽ ഒന്നുതന്നെ ഇതും."

"എനിക്ക്വേണ്ടി അങ്ങ് എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടി. ക്ലോറഫോറവും മററും."

"അതു എൻെറ സൂത്രമല്ലെ. അതു് മൂക്കിന്നടുത്തെത്തിയപ്പോഴക്കു ഞാൻ ബോധരഹിതനായ മാതിരി നടിച്ചു അത്രതന്നെ."

"ഈ മാതിരി സ്ത്രീകളും ഉണ്ടല്ലൊ ഈ ലോകത്തിൽ" എന്നു ബാല ദീർഘമായി ഒന്നു നിശ്വസിച്ചു.

പി. കുട്ടിശ്ശങ്കരപ്പണിക്കർ,
സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.

Laughter in the Jungle.

By

Sivadas Menon.

WHEREVER shooting men foregather, there are nearly always some amusing types who help the party to forget disappointments and tide over the duller hours. There is the crank of many kinds ; the theorist ; the incurable bungler ; the outfitter's model ; the man who comes to feed ; the two-bottle man who sees an animal double and fires at the unsubstantial one ; the wag to whom all sorts and conditions are fair game. In the field is some avatar of Winkle, who keeps our sides aching with his tremors and hesitations ; in camp, of an evening, Munchausen fixes the company with a glittering eye and dominates the talk with his challenging lies. Sometimes the types merge ; the boaster being really a safety first man or the veriest tyro, the alleged sportsman a mere oddity or a camp follower with convivial expectations. The results are then most happy—for the others.

There is Bahadur, for instance, a great landed magnate who is many things in one and whom it is rather difficult to place. A talk with him is a somewhat taxing experience. There is nothing he has not shot ; his bag is in hundreds ; and each animal is the biggest of its kind. He arranges a shoot with great gusto ; invites a number of friends ; and employs an army of guides and beaters. He selects the best of an excellent armoury of weapons and strides out into the jungle like an Angel of Destruction. The moment he gets into touch with game, however, he gives up his rifle on some pretext and falls back. A favourite pose is that of director of operations, in which capacity he bustles about issuing orders more or less necessary, resuming the gun when the animal has fallen. In the middle of a shoot, once, his tracker, a really clever man, took him to a bear rooting about among some rotten logs. Immediately he saw the animal, Bahadur sprang behind a capacious tree trunk and thrust his rifle into the shikhari's hand whispering to him to shoot. The shikhari, used to English sportsmen, was quite bewildered, and looked up in hesitation. But Bahadur's manner was so fierce and commanding, that the man fired and brought down the animal with one shot. The next moment Bahadur twisted the rifle from his hand and fired round after round into the carcase with a sort of berserk fury. After which he turned round, and pushing a ten Rupee note into the astronished shikhari's hand, said: "It was my shot that killed the bear, and not yours. You did not fire. You understand?". The man understood perfectly, and when the others came up, broke into a paean of praise of the master's valour and skill. Bahadur then shouted for the photographer, usually a member of the staff, posed over the animal in style, and had his picture taken. Later on came the turn of the Secretary, a clever and imaginative fellow who wrote up a detailed account of what did not happen and sent it to the papers.

The most amusing figure in the *entourage* is a sort of Official Remembrer. This functionary's duty is to stand about while his master relates an adventure in company and support him in the wilder passages. Thus when a stone-dead tiger

nearly ate up the shikhari, whom Bahadur had to rescue with a timely shot, or a deer became a bison, or a pig a mastodon, Bahadur would turn to this official with a charming smile and ask "Eh, don't you remember it, Ramu?" and Ramu replied, "Remember? Can I ever forget it, by Jove?" adding a few details of his own to cap his master's story. Once, indeed, Ramu came an unholy cropper. Bahadur had been talking of an elephant he had (not) shot, and said the tusks were ten feet long. He turned for confirmation to Ramu; but the poor fellow was drowsy either from a too good dinner or from abysmal boredom, and starting up, replied, "Ten feet, master? What rot! You know we measured it with a tape and found it to be sixty three feet". Even Bahadur was disconcerted. He very nearly sacked his servitor on the spot. Ramu hastened to explain that he had mixed things up a bit and thought it was the python story his master had been telling. This eventually saved him, for the python in question was only fifty one feet two inches at the last computation, and I suppose it must have been gratifying that the dead snake had grown over ten feet in about a week's time.

Bahadur is really a fine fellow in many ways, and still youngish. I wish him many more joyous years in which to draw an increasingly long bow.

Not all the elephants shot in our jungle are "rogues". Two at least, if the shikharis may be trusted, were quite honest old stagers, sent out by officious or designing people to gratify some one they wanted to please. In one case, the man who actually claimed to have played the trick told me he had bought a lame old tusker long past work for a few hundred rupees and sent it wandering about in front of the very green young man who shot it, a stern magistrate who had some time previously resolved to 'book' the trickster as a bad hat, and had to be placated.

A Governor who went out crocodile-shooting recently was much wiser. He found the croc. lying half submerged against a sandspit, but it struck him there was something odd or constrained about its posture. On investigation it was seen that its hind legs had been firmly tied down to a log under water by some obliging Tahsildar. I do not know if His Excellency laughed or swore as he set the poor brute free.

The innocent is always a delight. An elderly timber merchant, a Chettiar from the east coast, was recently on his first visit to Malabar. He was persuaded to join a shooting party. In camp, the talk turned on elephants, and Chettiar expressed a wish to see an elephant's tooth. A Moplah guide grinned and said he had one. Asked to bring it, the man went to a river close by, picked out a large white stone of curious shape, and had it brought in, slung on a pole, on the shoulders of two strong coolies. Chettiar walked all round the rock and remarked that the rest might go shooting if they liked, but that he himself did not wish to be eaten by a creature with such teeth.

A party of superior sportsmen were out shooting once in some Government Forests near Nilambur a few years ago. They had buffaloes tied up all over the place. Late one afternoon a look-out man reported a kill. He said he had rigged up a machan over the spot and suggested an immediate start. One or two enthusiasts started up at once and grabbed their rifles, but the pundit of the party showed them a book on sport by an old-time Brigadier which stated that a tiger did not eat up an animal all at once, especially when the kill happened late in the day, and that it was generally waste of time to sit up immediately. On the strength of this the men settled down to their drinks. Early next morning however, it was found that there was nothing left of the buffalo except the skull and a few bones. That particular tiger had not read the book!

A very keen shooting man once joined a hard-drinking party in the jungle. It was

an orgy where "each guest brought his stuff and the booze was united". About ten o' clock, when the mixed drinks had begun to take effect, a shikhari burst in with the news that he had just seen a large tiger hauling a dead sambhur across a jungle path a couple of furlongs away. The conversation, which had been like a hundred steam hammers going all at once, stopped instantly. The men looked at one another, but none seemed eager to take the chance. Our friend, a game fellow at any time, rose up, loaded, strapped his Winchester flash-light round his head, and asked the guide to take him to the spot. He went briskly through the jungle flashing his light here and there. He had gone a furlong when the light picked out a couple of brilliant red yes about fifty yards ahead. "That is the brute?" he whispered, without turning his head. He received no reply. The guide had slipped away immediately after the start. Quite unconcerned, the sportsman advanced steadily. The eyes burned unwaveringly about three feet from the ground. The yellow striped body seen through the bushes was in something like a squatting posture. He stopped at about twenty yards distance, and aiming steadily between the eyes, fired. The eyes disappeared instantly, but there was no roar and no charge. The animal remained where it was, a slight quiver of the stripes being the only movement. "Aha", said the man, "you close your eyes, do you? Just wait", and fired again, this time at the body. Still the amazing beast refused to budge. The man felt insulted, and going down on one knee fired again and again, till his magazine was empty. Just as he fired the sixth round, he had the satisfaction of seeing the thing topple over. He rushed forward in triumph and saw, not a dead tiger, but a dead tree-stump! It was curiously shaped like an animal's body, and shadows of twigs lay like black stripes across it. It had collapsed under the fierce fusillade. The eyes must have been the eyes of those curious little owls which usually sit low down along the ground and so often mislead sportsmen at night.

All next day the poor fellow was afflicted by two things; a headache of the true Hades brand, and the ceaseless chaff of his companions. To do him justice, however, he went out that same evening, came on the tiger feeding on the remains of the sambhur, and shot it.

Early one night a farmer rushed up excitedly to a young friend of mine and said there was a devil of a pig in his crops which would not go away when shouted at or even pelted with stones. My young friend, who was in a slightly elevated condition, rushed up to the place and saw the black shape of an incredible pig moving slowly across the ripening field. He took careful aim and fired. The animal bounded away a little distance and fell. The young man fired again to make sure, and proudly rushed up to the kicking brute. He found it was not a pig, but a cow,—the farmer's own! The next morning he received a demand for thirty rupees. He could have disputed the claim, perhaps, but he paid up like a hero.

A gentleman who was being hard pressed by an Insurance man invited him to come and have a look at jungle scenery one after-noon. The agent was quite new to the jungle, but resolved to go rather than lose a "possible" he had almost bagged. The gentleman showed his friend a machan and suggested they should sit on it for some time. There was a dead buffalo under it, but the business man thought nothing of it. About five o'clock, a half grown tiger-cub came out and started to feed. The gentleman looked maliciously at his shrinking friend and raised his gun. As he did so another cub bounded on to the carcase. The man hesitated and lowered his weapon. It was just as well, for glancing in the direction of a rustling in front, he found himself looking into the eyes of Pappa and Mamma, enormous beasts, which

Oh, if you please, Mr. Boeuf, will you go down on your hands and knees?
I want to draw a pig."

advanced at a run, growling loudly. For an agonised hour the two men remained in the machan like press reporters in a gallery viewing a royal banquent, while the tigers growled and tore and crunched twenty feet under them as confidently as if they had insured their lives. Even the sportman had not bargained for a whole family and did not fire. As for as the Insurance man, he had long ago fallen into a policy of trembling and silence, one quite unknown to the fraternity. At the end of an hour or so the tigers finished and moved off. The gentleman then fired into the air and shouted to attract the attention of waiting shikharis who escorted them to the road in a rather pitiable condition, the agent shivering with the awful fever which shock sometimes brings on. Needless to say, the "policy" proved a frost.

Two cousins went out bison-shooting recently. The guide took them to a place where a whole herd were dozing peaceably in the sunshine. At the sight of the first beast, the elder man, a big hefty fellow who might almost have thrown a bison over his shoulder, shinned up a tall tree like a squirrel. At the noise the herd started up snorting and stampeded. The younger man could not get a chance to shoot, and angrily asked the other why he had behaved so foolishly. The reply was: "Your mother has several sons. Mine has only me. What would become of her if anything happened to me?"

During a beat in one of the Nilambur forests, a herd of bison broke through the line of guns; a local shikhari let fly at one of the animals and it crashed down fifty yards away where it lay kicking and snorting. At this point was a comical little man from Calicut, a sort of Don Whiskerandos, accompanied by a coolie carrying a bottle of whisky and some provisions. At the sound of the dying bison this man made over his gun to the coolie, climbed the tallest tree he could find, hauled up the victuals and settled himself comfortably in a triple fork. He opened the bottle and started drinking "to keep up his courage." When, about three o'clock, the hard working party came up empty and exhausted, they found the coolie standing guard at the foot of the tree, the bottle empty, and the provisions finished. Whiskers had removed his shirt and dhoti and secured himself to a stout branch, and now greeted them in loving-kindness with a shower of bones and scraps. The sight of the all-but-naked man imbibing courage out of another fellow's whisky bottle far up in the sky must have been a most delicious one. It was quite a task to get the cheerful bemused creature down to the ground.

Six or seven years ago I met a gentleman who in some ways surpassed the authentic Nathaniel so far that I have ever since believed Dickens' Cockney a sober portrait without the least hint of caricature. He used to call, sometimes, and talk to me of all he had seen and done in the Wynad jungles. He was of good build and had a strident voice and a masterful manner which produced a curious impression of prowess. I was not surprised therefore, when I met him at a crack party near Nilambur in the Christmas of 1927. Immediately the company assembled, Singham (he had quite another name, really, and was something of a Personage) took the floor of the house with a long address on weapons, animals, tracking, and jungles, especially in Wynad. He ended with a general request that if they should have the luck to start a tiger the next day, he should be called up at once, as he wished to have the first chance. A young Subedar, a dare devil who had bayonetted his first tiger and shot his subsequent six on level ground at ten to twenty yards, smilingly replied that the tiger might not wait all that time and that each should take his chance as it came. We were all rather impressed, and looked forward to some fine doings on the morrow.

Early next morning we were on the move. Singham had turned out in the

newest of khaki outfits, surmounted by a weird little hat which would have made another fortune for Charlie Chaplin. After a ten mile march the guns were thrown in a widely extended line across a rather terrifying patch of jungle. Singham had asked for and taken the best of the Shikharis, an old Moplah who had worked for a Governor once in those areas. They were posted ever a very likely-looking place where, in between the trees, the slushy ground had been ploughed up by elephant and bison, and tiger tracks criss-crossed each other in veritable highways. Soon after the first shouts of the beaters came faintly down the wind, they heard a great crashing of undergrowth in front, and presently a great sambhur sprang out and stood at gaze in the open a few yards away. Singham looked at the splendid animal, and something like a gurgle came from his throat ; his mouth fell agape, and his gun slid to the ground from his nerveless fingers. The shikhari, good fellow, was agog with excitement, and whispered. "Shoot, master, Shoot! Allah! What a chance!" 'Just then the deer turned, saw the men, and stamping its forefoot, let out its resounding bellow. Whereupon Singham fairly squealed and started swarming up a tree! Slip, scratch, bump, he went up, and by a miracle gained the first fork. He turned to look back, but the animal had vanished. The Shikhari had picked up the gun and was racing after it, but Singham yelled to him to come back in so agonised a tone that he gave up the chase and returned. A quavering voice greeted him with the question ; "Is it gone? Do you think it will come back?" For long minutes the "Governor's Shikhari" stood there in the wish :

> And would that I could utter
> The thoughts that arise in me"!

I wonder if any of my readers have ever known anything so Dickensian and incredible.

All that day, Singham went about in a jumpy condition, going up and coming down trees at every point. What with excitement and exertion and hunger, he was so spent that he was about all in by the end of the stiff march back and had to be hauled into camp practically in a state of collapse. But a little food and a couple of stiff whiskies set him up wonderfully, and he was soon his own pompous self, talking patronizingly to those who had bungled their shots or had otherwise been unlucky.

Within the next six days, the party worked round through some very grim jungles into the Anamari area, then untouched by the pioneer farmer or timber merchant. Those six days must have been the worst in all Singham's life. Apart from the terror he was in, his ways had become known, and the younger men subjected him to pretty merciless chaff. But he stuck it. He had changed his tactics now. He could no longer get a good guide, but that did not matter for he had become an inveterate arboreal. Where a suitable tree could not be seen, he tied a white towel round his head and stood out conspicuously in in the open firing off silly questions at his guide in a fog-horn voice all the time of waiting. The results were most satisfactory. Other guns too discovered that if they were anywhere within reach of that tremendous voice, the best thing to do was to go to sleep till the signal came to move into a new line.

Luckily there were no rogue elephants there at the time.

One evening he was posted over a water-hole. Some ten minutes after the head-Shikari had given his final instructions and moved away, my brother who was stationed near heard a cry for help and a great splash. He ran up expecting to find the poor man in the grips of some ferocious creature. He found Singham floundering helplessly in the pool. When he and his gun had been fished out, he told a wild story of an

elephant which had come and threatened to attack him. There were no foot-prints of elephants or any other animals anywhere near. The fact was, the man had been so badly scared that he had climbed a tree overhanging the pool and had dropped down through clumsiness or terror. It was lucky for him that there were so many feet of mud and water underneath to fall into.

That night some wag started a talk about glowing eyes seen round the bungalow every night The attempt was a thin one and deceived nobody. Singham, however, who usually slept on the verandah, shifted his cot into an inner room in the teeth of all our laughter.

He left next morning, taking with him a whole deer presented him by the appreciative community. I met him in Calicut a week or two later. He had got over his discomfiture, and was now blaring blissfully about the thrills of Nilambur.

There is an elderly man I meet occasionally in Calicut who has so rich a repertory of strange stories that he is often called Munchausen Nair. Far back in his youth once, a small pig badly hit by another sportsman had dropped down in front of this man and died. He had dischargad his blunderbuss ploughing up the earth a yard or so away and claimed the pig as his. On the strength of this he has been telling tall sky-scraper stories ever since. I once showed him a tiger-skin ten feet six inches in length. "Ah", he remarked, "you should have seen the one I shot at Karuvar. It was double the length". It must have been some tiger! The sight of an ibex head immediately put him in mind of seven he shot all on a summer's day on the mountains above Karuvar. The mention of a pig set him going on a circumstantial account of how he got nine once as he motored down from Wynad to Calicut, and then a detailed list of all the Munsiffs, Judges, Magistrates, and other known Officers among whom he distributed the meat. Whenever he gets stuck on a detail, he has a trick of swallowing laboriously, which gives him just the extra second or two required for inspiration.

Once at Karuvar, it appears, he was returning home on a dark and rainy night and suddenly ran plump into a tusker standing on the road,—a rogue, of course. What was he to do? Stepping back, he lifted his stick and struck at the animal's head. The brute reared up and fell into a drain at the side. M. N. stood where he was, the good stick raised for another blow, but the elephant never moved. It was stone dead!

Steep? Wait a bit. M. N. had an uncle, a hero of the days of the ancient matchlock. He was much greater than the nephew. This fabled personage often went after teal in a certain lagoon, Maniyoor, I believe The birds had an irritating trick of diving just as the old gentleman waded out into range. Once he was so exasperated that he too dived, matchlock and all, and let fly at the spot where the birds had been thickest. When he came up, he saw thirty seven (sometimes more) birds floating dead on the surface! Some have added that the old man whirled his gun round under water as he fired and got birds on all sides. But that is only their malice, of course.

Round about Karuvar, there was at one time a most vexatious cattle-harrier, an enormous panther which had terrorized a wide farming area for many years. A deputation of poor villagers waited on M. N. once begging him to deliver them from the scourge. M. N. went out into the jungle and spent a whole day looking for the brute. All his efforts were in vain. On the way home, night over-took him and he went into a wayside mosque and stretched himself to sleep near an open window. About midnight he woke up with a sensation of being pulled at, and found that the vindictive panther had come after him and was hauling him out by his long hair. Tugging was of course worse than useless; he therefore

reached for his gun with his toes, put it over his shoulder into the animal's mouth and fired. He rushed out immediately, but could not find the animal. But the ground was drenched with blood and it was quite easy to follow the tracks. About two miles away from the mosque, M. N. came on the panther lying dead. The top of its head had been blown off.

He once fired at a bird sitting on a hedge. Hearing curses from the other side, he ran up and found a Nair farmer in a justifiable fury because his *Kudumai* (top tuft) had been cut clean off his scalp by the shot and lay in a knot at his feet!

Talking of the power of shot cartridges, he remarked that he had got a bison once with Number Four shot ; but then, of course you must aim at the eye!

He is of opinion that tigers are very sensitive creatures and come out invariably when sufficiently insulting abuse is thrown at them. He has shot several this way. It appears "*nainde-mon*" (son of a dog) and a few other expressions are especially talismanic in effect.

Once he was actually eaten by a tiger, but—(for the rest of this thrilling serial, wait for our Next Big Instalment).

To him who says these delightful types are boring or pitiful, I say,—No, brother, you are wrong. Let us rather thank God for them.

A Thrilling Ride on a Wild Boar.

By

M. P. Raghava Menon (Fifth Form.)

[A true story. The hero of the encounter died just a month ago.]

THAT part of the country in which we live is a hilly area with broad patches of thick jungles and extensive grassy plains where tapioca and sweet potato crops are raised. Lower down are many gardens and rich paddy flats. It is a pleasant country and those who live there are mostly hunters. The pigs in the forests near by do great harm to the crops ; the panthers destroy cattle ; and usually men sit up at night to shoot them. It is done partly for sport and partly to save the crops. Almost every week there is a regular drive. The beaters are brave and active and they have dogs trained for the purpose. These beaters know all the paths in the forest.

It was the cold month of December. The coolness of the morning had not yet been swept away by the rising sun. My brothers were still inside their blankets. One of our beaters was seen rushing about outside our house as if eager to report something. It appeared he had seen a huge boar in a dry old well near to his house. We knew the place. His house was on the edge of the forest. The jungle was rather thin there, but the pigs wander at night in search of food and somehow or other this one had fallen into the well.

My brothers were soon awakened and taking five buckshot twelve bore cartridges and the gun, we hastened to the spot. On starting, we had a mind to take the dogs but as they were not necessary to catch a pig in a well, we decided not to take them.

The well was not more than fifteen feet deep. There was no water in it. Earth and rubbish had fallen into it year after year for a long while. We looked down and saw the boar who was lying on the floor calmly. He heard our voices and stood up, every hair on his neck and body bristling. Then he made a roaring grunt which echoed and re-echoed in the well. I trembled at the sound. He knew that his end would be in the well, but I suppose he wanted to show that he did not fear us in the least. Pigs are like that. My brother, not a very experienced shot, leaned over and fired down at him. The first shot missed and thereupon the brute gave a second grunt, struck at the sides of the well with his tusks, and began to rage about. The gun roared again. This was a good shot and wounded the animal on the back and neck. It made him lean over to one side, and looking up at us he roared again and again. At the third shot he lay still. Every one thought that he was dead. One of the men, a young Thiyya, climbed down to fix a rope round him. The animal looked quite dead. To make sure he unsheathed his knife and stabbed him on the belly. To the horror of us all, the animal rose up quick as a flash and turned on the man. The man jumped on its back and sat tight, astride the brute. This certainly saved him from the danger for the boar could not do anything to the thing on his back. The Thiyya gripped the ears of the brute which began now to run round and round the well. It was an awful ride. Had the man fallen the

pig would have torn him open at once, especially as the man had no room to run in and could not have climbed the steep loose side of the well. But the Thiyya was used to grippling with pigs and spearing them and kept grimly on the animal's back, stabbing again and again with his knife. A boar deeply wounded and carrying a man on his back was indeed a terrible sight. We looked down in anxiety and horror. We could do nothing at all except shout and cry out. It would have been too dangerous to fire, for we might have hit the man.

An encounter of a man with a boar is always dangerous and especially so when the man is not armed with a gun. The Thiyya was not a coward and he used his knife continuously. The boar tried to shake him to the ground but could not, as its strength was ebbing rapidly through the incessant flow of blood from its wounds. The only thing we could do was to send a second man to help the first and so we did at last. At the end of five minutes the animal was so much exhausted that it fell down. The two men then stabbed it to death.

It was my first experience of a hunt, and I think I shall never see so exciting and anxious an incident in my lifetime.

Try.

Try to make your life today,
Every act, each word you say,
Tasks you do and thoughts you pen,
Helpful to your fellow-men;
Act and word, endowed with wings
Make or mar so many things.

Try to show to every man
All the courtesy you can;
In the office, workshop, street,
Be polite to all you meet,
Of all bitterness and scorn
Let your character be shorn.

Try to bring, by kindly grace,
Happiness to every place
Wheresoe'er your lot is cast—
For the moments fleet so fast
That the time in which to bless
Every hour grows less and less.

—***Paul Preston***.
in 'Tit-Bits.'

THE DEBT.

By V. K. Balakrishnan Nambiar (Junior Intermediate.)

THE scheme for the Matriculation Examination had been announced. All our students had begun to make grand preparations. I too began my small effort. The list of the students who were to be sent up for the examination was read in class one Friday morning and on the same day the Headmaster sent up a circular that those who were to attend the examination should pay in their examination fees on or before a certain date. Those who had money remitted the sum on the same day.

I was poor ; my father was a petty clerk of no rank in the Huzur Office drawing a monthly pay of twenty Rupees. When I asked him for my examination fees he told me that he had not even a rupee with him and that I should go and ask some of my wealthy friends to help me with a loan. I told my father that they would never help me. But he told me : "A trial costs nothing. Go and try." When I heard this I went to try my luck.

For two days I went about begging. But my friends turned a deaf ear to my cries. The time for payment came and still I had no money. Slowly and sadly I went to school and sat on my seat. I took up a book to read. But I was not able to read for my eyes were full of tears. Many thoughts arose in my mind. I became very restless and decided to go home. On the way many sad thoughts hurried through my mind and made me cry. I cried for some time. After this I felt a little relief. I envied the wealth and position of my fellow students. It so happened that the Head master was going to school that way just then. He saw me and asked me why I was going away. I told him that I was not well. He put me a lot of questions and soon found out my desperate plight. He consoled me and said that he would help me.

I had always been a good and obedient boy in class and was a favourite with all the teachers. It was this quality which induced him to help me. He said that he would give me the money required and that I need not pay it back if I was unable to do so. With these words he went back home and brought the money to school and remitted it in my name. He was a Christian and a true one. He was nearly sixty years old and had been Headmaster of our school for twenty five years. He possessed deep knowledge and was a very kind and benevolent man. Every month he spent about thirty rupees on schemes of charity. He often helped the helpless and the needy. His wife, though somewhat frugal, was in all respects a very good lady. Although she tried to prevent him from giving away too much money, he usually had his own way. He sent in my fees and gave me the receipt. My heart leapt with joy. I was glad to see my name pasted on one of the examination desks. My gratitude was too deep for words. I did not attempt to thank the Headmaster.

I did my papers well and neatly, and I passed out first in our school. Nay I was first in all North Malabar. When I went to the Headmaster to take my certificate, he asked me what I was going to do. I said that I was going to stop studies, for my father was not able to help me through the university: He told me that there was a scholarship awarded by the President of the District Board, to the student who stood first in the examination and that he would help me to secure it. He wrote to the President about my claims. This raised new hope in me and within a short

time I was admitted to collegiate studies.

Time passed and within half a dozen years I became a barrister and started practice at Madras. But I never forgot the kindness of my old Headmaster. On the other hand I considered that my whole life had been founded on his timely and willing help. I kept up a steady correspondence with him and his weekly letter was always an inspiration to me. But after some time his letters ceased suddenly. At first this surprised me; and then as the silence continued, I began to feel uneasy. By chance one day I happened to see one of my old friends and he told me that our old Headmaster had been down with rheumatism for some months and was now in want of money. He had, it seems, withdrawn all his little stock of money from the bank to pay for doctors and medicines. I had a feeling of dismay. The Headmaster had never informed me of his sad condition. It was characteristic of his stout independence. I started immediately from Madras to see him, taking with me a sum of two thousand rupees as a gift to the old man. As soon as I alighted from the train I went to the old house I knew so well. The Headmaster was in bed. I was not able to recognise him. His health had completely broken down and he looked emaciated and terribly old. He was not able to recognise me either. I introduced myself to him and he looked suddenly very happy. I too was deeply moved. I stayed there a day and managed to give him the money. He received it silently and with tears. God knows he needed it! He blessed me and I went home feeling happy for having done my duty.

Rip Van Winkle
By

A Peep into Paradise.

By M. Kunhunni Menon (Junior Intermediate.)

IT was full moon, and dusk. My beautiful marble-paved verandah was flooded with light. The moon, I fancied, was laughing at me, and I wondered why her butter-coloured face was alone in that blue sky. I began my usual half-hour walk in my garden. That night nature itself looked happy and I felt an expectation of something fortunate.

As I turned to the left of the garden I felt a gentle slap on my back. Instantaneously I turned, and stood stock still,—for I saw a beautiful woman who wore a rosy smile on her lips, and a gold crown on her head. Her features were so divine that I knew she was a heavenly being. As I was wondering how she had come to my side without my knowledge, she began to speak to me in a most sweet voice. She said, "Thou mortal! be not confounded. I am a servant of Indra, the God of Gods, and have the power of knowing human minds." I bowed down to her and she continued, "I am coming from Indra who has ordered me to fetch thee to his court, and has sanctioned thee a short sojourn in heaven. Art thou prepared to come? I will summon the heavenly chariot here to take thee up." Though I was amazed at this brief explanation, I resolved that I would go with her even to hell. I nodded assent.

She whistled three times and at once an aeroplane slowly approached the earth from the sky. I stepped in with my fair guide. She waved her hand to the pilot and at once the machine began to rise. Up and up we went. The motion was smooth and pleasant. There was no roar of engines, no vibration. We drifted up in awful silence. Occasionally I peeped through the window to see how the world looked from above. I held sweet conversation with my fair companion who told me that she was an angel who liked to satisfy human curiosity. At last the chariot or aeroplane or whatever you may like to call it, stopped, and we stepped out. I was cordially welcomed by a magnificent man with a beautiful diamond crown on his head whom I supposed to be Indra, for his personality was conspicous among my welcomers. Then Indra took me to his magnificent hall where all his courtiers were assembled. They saluted me and I returned their salutation. Indra introduced me to all his courtiers. I now recollect only the name of the crafty Narada who on perceiving me look curiously at his Veena played a most charming air for my benefit. I do not remember clearly what happened after this. I have a confused impression of Indra taking me to his beautiful gardens where I saw the most wonderful flowers and plants, which he assured me remain blooming at all seasons. A delicious breeze wafted the sweet fragrance from the roses over the whole garden. Suddenly a servant came and said that dinner was ready. So we went and dined on the most delicious food that I have ever tasted; but I was sorry I could not eat all the food as my stomach was full very soon. After dinner Indra told me that I had seen only a small portion of heaven and asked me if I should like to see his dancing hall. Presently I was taken there, and found a great number of unimaginably lovely girls dancing eternally with the bright star Venus in the centre. While I was looking amazedly at their evolutions, a heavy weight fell on my back. I lost my equilibrium and felt myself falling, rolling hither and thither, dancing up and down in the air like a goblin, till

at last I lost my consciousness. How long I remained in that state, I do not know. When I regained my consciousness there was a loud roaring in my ear, "Fined two annas! Fined two annas"!

I realized that what I had seen was only a dream. I was in my Malayalam class asleep with my head on the desk in the last row in the room; the sound I heard was the shouting of my friends who informed me that I had been fined two annas for sleeping in the class and that I had also lost that day's attendance; the weight that I felt on my back was a heavy blow dealt by a congratulatory friend. My friend then told me that he had succeeded in awakening me only after the Malayalam period was over for the teacher had forbidden him to awaken me, so that I might feed fat the College Sleeper's Fund. I remembered that just as I was entering into my precious sleep, the teacher had been describing the Court of Indra.

But after all, my dear readers, am I not luckier than you? I had seen Indra and his heaven, paying just two annas for the return ticket, and losing only a day's attendance!

നിസ്തുലാനന്ദമടയട്ടെ.

(കാകളി.)

മന്ദംവിടരുന്ന ചെമ്പനീർപ്പൂവെന്ന-
വണ്ണമുഷസ്സുവിടരുന്നു സുന്ദരം!
ഒന്നതുനോക്കെന്റെ സന്തപ്തമാംചിത്ത,
ഭൃംഗമേ! യസ്സമംസ്നേഹമാധ്വീയുതം.
കാലത്തിരിച്ചലിൽപ്പെട്ടു തലതിരി-
ഞ്ഞാടലിൻഗർത്തത്തിൽ വീണുഴലുന്നവർ,
ജീവിതയുദ്ധപ്പരുക്കേററു വീണവർ,
കേവലത്വം വിധികല്പിതമായവർ,
ചീർത്തനിരാശയാം മൂടൽമഞ്ഞൂടേയീ-
പാർത്തലമാകെയിരുണ്ടതായ് കാണ്മവർ,
ഒത്തുണർന്നേററു പുരോഗമനത്തിനു
സത്വരംമുന്നണിചേർന്നു നിരന്നാവൂ!
ചിക്കെന്നു ജീവിതപ്പോർക്കളമെത്തുവാൻ
കുക്കുടകണ്ഠനാളോൽഗളൽകാഹളം
നമ്മെവിളിക്കുന്നു; ഭീരുക്കളല്ലനാം
ചെന്നുവിധികുഴിച്ചുള്ള കുണ്ടിൽപ്പെടാൻ.
മാനുഷജീവിതമാഹാത്മ്യമോരാത്ത
നാമുംപശുക്കളും ഭേദമില്ലേതുമേ.
പൊൻപൂച്ചിനുള്ളതാം പ്രാധാന്യമൊക്കെയും
ഹന്ത! കാണുന്നിതുകാമാലയുള്ളവൻ.
ചിന്നിച്ചിതറിയതാരക നാണ്യങ്ങൾ,
മിന്നുമുഷസ്സിന്റെ വെൺപൊന്നലുക്കുകൾ,
ആരങ്ങുനോക്കുന്നു?—തെല്ലിടകൊണ്ടവ-
യാരുംവകവെച്ചിടാതെ മറയുന്നു!
തങ്കദ്രവംതളിക്കട്ടെ ബാലാംശുമാൻ;
പങ്കിലമാക്കട്ടെയക്കരിങ്കാറുകൾ;
നാശോന്മുഖമായ് കൊടുങ്കാററടിക്കട്ടെ;
ആശകൾ നിഷ്പ്രഭമായ് മറഞ്ഞീടട്ടെ;
തെല്ലുംവികാരഭേദം വിനാവർത്തിപ്പി-
തല്ലുംപകലു മൊരുപോലെവാനിടം!

ഞാനതുകണ്ടുപഠിക്കുമെൻ ജീവിതം
താനെനയിക്കേണ്ടതാകും വഴികളെ.
ദൂനദാരിദ്ര്യപ്പിശാചിതൻ മദ്ദനം
നൂനം ഇടക്കൊട്ടുനിർവൃതിദായകം
ദുഃഖമാകും തളിർചേത്തിണക്കീടണം
സൌഖ്യസുമമാല്യ്യ മാസ്വാദ്യമാകുവാൻ.
തന്മനംനീറുന്ന സന്താപവായ്പിലേ-
യന്യൻെറ ദുഃഖമറിയുള്ളുമാനുഷൻ.

*   *   *   *

താർമകൾതേവിടിപ്പ്ളൂന്നിൽ മയങ്ങിയും
ആഭിജാത്യത്തിൽ സ്വധമ്മംമറന്നുമെ
പാവങ്ങളെ തള്ളിനീക്കിയുമൈശ്വര്യ്യ-
വാജിമേലേറിയുന്മത്തരായൊട്ടുപേർ,
ഇജ്ജീവിതാദ്ധ്വാവുചേൎന്നു ചരിക്കട്ടെ-
തജ്ജൈത്രയാത്രയിൽ മാറിനില്ക്കാമിവൻ,
എത്തേണ്ടതായിടമൊന്നു താനെല്ലാക്ക-
മത്തലില്ലെൻവഴി ദുർഗ്ഗമമാകിൽമേ.
എത്രവേഗത്തിൽ നാം മുന്നോക്കമോടിലും,
നിശ്ചിതമായ സമയത്തിലങ്ങുചെ-
ന്നെത്താതെയായതില്ലാരു മിന്നേവരെ.
എന്നിലുംപാവങ്ങളാവഴി പോകുന്ന-
തെന്നുമെകാണ്മതുണ്ടെൻ ജീവയാത്രയിൽ.
ഒന്നുമാവില്ലെനിക്കെങ്കിലും, കണ്ണുനീർ
കൊണ്ടവർ പാദവ്യഥശമിപ്പിച്ചിടും.
ദൈവമേ! ആശിപ്പതില്ല ഞാനൊന്നുമേ-
നീവെച്ചതാംവഴി പോകുവാനെന്നിയെ.
നിഷ്കാമകമ്മാഭിരക്തമായ് തീരണം
ദുഷ്കരമെങ്കിലും ശേഷിച്ചജീവിതം.
സത്യപഥത്തിൽ പരാത്ഥമായ്ജീവിച്ചു
നിസ്തുലാനന്ദമടയട്ടെ ഞാൻവിഭൊ!

കെ. പി. ആർ. മേനോൻ,
പൂർവ്വവിദ്യാൎത്ഥി.

ടാഗോറിൻെറ ചില ഗാനങ്ങൾ.

ശ്രീമാൻ സർ രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ അവർകളെപ്പററി കേൾക്കാത്തവർ പരിഷ്കൃതലോകത്തിൽ വല്ലവരും ഉണ്ടായിരിക്കുമോ എന്നുള്ളതു സംശയമാണ്. ആ മഹാൻെറ വലുതും ചെറുതുമായ കവിതകൾ, കഥകൾ, പ്രബന്ധങ്ങൾ മുതലായവ ലോകസാഹിത്യരംഗത്തിൽ പ്രകൃഷ്ടമായ പ്രഭയോടെ പ്രശോഭിച്ച് അനേകായിരം ഹൃദയങ്ങളെ ആനന്ദിപ്പിച്ചുവരുന്നു. "ജനതതിയുടെ ചൈതന്യാവസ്ഥ, അവരവരുടെ സംഗീതം, സാഹിത്യം, ചിത്രമെഴുത്ത് എന്നീ കലകളെയാണ് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു" എന്നു ഒരു ആംഗ്ലേയ വിമർശകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ അവർകളുടെ പരിശ്രമം നിമിത്തം ഭാരതീയ സാഹിത്യവും സംഗീതവും ഒരു ഉന്നതപദവിയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ഈ അവസരത്തിൽ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചെറുഗാനങ്ങൾ വലിയ കാവ്യങ്ങളെപ്പോലെതന്നേ ഭംഗിയുള്ളവയും മാഹാത്മ്യമേറിയവയും ആകുന്നു. അവയിൽ ചിലതു ഗദ്യഭാഷയിൽ ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചു നമുക്കു വിമർശിക്കാം.

1. "ഈ ലോകം സൃഷ്ടിക്കുന്നതു ഞാനാണ്," എന്നു സമയം പറയുന്നു. "എന്നാൽ ഞാനാണ് നിൻെറ സ്രഷ്ടാവു്" എന്നു മണി പറയുന്നു.

എന്തൊരു നേരംപോക്കാണിതു്? മണി ആണോ സമയത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതു്- അതുപോലെ അവാസ്തവമല്ലെ സമയം ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതും? രണ്ടും മിത്ഥ്യയാണെന്നു ഈ ഗാനം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

2. "ഓ, ഫലമേ, എൻെറ ഫലമെ, നീ എവിടെ, നീ എത്ര ദൂരെ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നു?" എന്നു പുഷ്പം ഉച്ചത്തിൽ ചോദിക്കുന്നു. "നീ എന്തിനാണ് ബഹളം കൂട്ടുന്നതു? നിൻെറ ഹൃദയം ഞാനല്ലെ!" എന്നു ഫലം മറുപടി പറയുന്നു.

ഫലത്തിന്നായിട്ടുള്ള നിലവിളി എത്ര നിഷ്ഫലമാണ്! പുഷ്പത്തിൽ ഫലം സദാ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. പുഷ്പം അതിൻെറ ജീവിതം പൂർത്തിയായി നയിക്കുന്നു എങ്കിൽ, കാലക്രമേണ പരിപൂർണ്ണമായ ഫലം അതിന്നു ലഭിക്കും.

3. "ഒരു ചെറിയ പുഷ്പം ഒരു ഉദ്യാനഭിത്തിയുടെ ദ്വാരത്തിൽ വികസിക്കുന്നു. അതിന്നു പേരാകട്ടെ പെരുമയാകട്ടെ ഇല്ല. തോട്ടത്തിൻെറ യജമാനന്മാർ അതിനെ ഒരു വീക്ഷണത്തിനു പോലും അർഹമായി വിചാരിക്കുന്നില്ല." പക്ഷെ ബാലാൎക്കൻ ഉദിച്ചുവരുമ്പോൾ, "എൻെറ കൊച്ചു കുസുമമെ! നിനക്കു സർവ്വസ്വാഗതം", എന്നു പറയുന്നു.

മനുഷ്യൻ എത്രതന്നെ താണ സ്ഥിതിയിലിരുന്നാലും വേണ്ടതില്ല, അവനെ അ

വൻെറ സഹോദരന്മാർ എത്രതന്നെ നിന്ദിച്ചാലും വേണ്ടതില്ല, അവൻ ശ്രദ്ധാനും സുശീലനും ആയിരുന്നാൽ അവന്നു ഈശ്വരപ്രീതി സിദ്ധിക്കുമെന്നു സാരം.

(4) കൈകളിൽ ഒന്നുമില്ലാതെ പുഞ്ചിരിതൂകിക്കൊണ്ടു പ്രേമംവരുന്നു. അപ്പോൾ, "നീ എത്ര സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്" എന്നു മുഖസ്തുതി ചോദിക്കുന്നു. "ഞാൻ സമ്പാദിച്ചത് എൻെറ ഹൃദയത്തിലാണ്. അതു പുറത്തു കാണിപ്പാൻ വയ്യാ," എന്നു പ്രേമത്തിൻെറ മറുപടിയായി. "ഞാൻ നിന്നെക്കാൾ വലിയ ഒരു കാര്യസ്ഥനാണ്. എനിക്കു കിട്ടുന്നതു ഞാൻ എൻെറ രണ്ടു കൈകളിലും സംഭരിച്ചുവെക്കുന്നു."

പ്രേമത്തിൻെറ അഗോചരമായ സ്വത്തു മുഖസ്തുതിയുടെ ബാഹ്യസ്വത്തിനേക്കാൾ എത്രയോ ഉൽകൃഷ്ടം എന്നു ഇതു തെളിയിക്കുന്നു.

(5) അമ്പു തന്നെത്താൻ പറയുന്നു, "ഞാൻ സ്വതന്ത്രനാണ്—ഞാനിതാ പറക്കുന്നു! വില്ലുമാത്രം ചലനമില്ലാതെ ഉറച്ചിരിക്കുന്നു." ഇതുകേട്ടു വില്ലു പറയുന്നു. "നിൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം നീ എപ്പോൾ അറിയും?"

നമ്മുടെ മനസ്സു സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളതാണെങ്കിലും ആ സ്വാതന്ത്ര്യം ഈശ്വരനെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത് എന്നു നാം അറിയണം. നമ്മുടെ മനസ്സിനെ ഈശ്വരതുല്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനാണ് നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നാം വിനിയോഗിക്കേണ്ടതു്.

(6) ഏററവും ഉന്നതമായിട്ടുള്ളതു് ഏററവും താണതോടുകൂടി കൈകോർത്തു പിടിച്ചുപോകുന്നു. ഈ രണ്ടിലും പെടാത്തതാണ് ദൂരെ മാറിനിന്നുപോകുന്നതു്".

ഇതിൽ ഗുരുതരവും ഗംഭീരവും ആയ ഒരു പരമാർത്ഥം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അധിക പ്രസംഗത്തോടുകൂടിയ അഭിമാനമാണ് മനുഷ്യരെ തമ്മിൽ അതിരുകൾ ഇട്ടു വേർതിരിക്കുന്നതു്. ഈശ്വരനാകട്ടെ, ഈശ്വരതുല്യന്മാരായ മനുഷ്യരാകട്ടെ, അപ്രകാരമുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളെ നിലനിർത്തുന്നതല്ല.

കെ. ആർ. രാമകൃഷ്ണൻ,
സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.

——:※:——

ഒരു ദർപ്പശമനം.

(മഞ്ജരി)

വമ്പനായുള്ളൊരെജമാനൻ, തന്നുടെ-
തമ്പുരാനായാലംഭൃത്യനപ്പോൾ
വമ്പുമനസ്സിലുദിച്ചീടുമെന്നല്ല
മുമ്പുള്ള തൻസ്ഥിതി വിസ്മരിക്കും.
ആയതിനിന്നൊരു ദൃഷ്ടാന്തമായിഞാൻ
മായാവി കൃഷ്ണൻചരിത്രമോതാം.
'മാധവവാഹന'മാണെന്നഹംകൃതി-
ബാധയാലന്ധനായ് വൈനതേയൻ
ആകെമറന്നു നിജസ്ഥിതിയൊക്കയും
ലോകംമുഴുക്കെജ്ജയിക്കാമെന്നായ്.
ചിന്തിച്ചുദ്ധതനായുംത്തിങ്ങും മോദത്താ-
ലന്തസ്സിൽ താനെഞെളിഞ്ഞുനിന്നു.
കൃഷ്ണനീ വാസ്തവമൊട്ടൊന്നറിഞ്ഞിട്ടു
തൽക്ഷണം മാറേറണ മെന്നുറച്ചു.

നാലുഭാഗത്തും ഭജിപ്പോരുഭക്തർക്കു
മാലുകളഞ്ഞു ശയിക്കും കൃഷ്ണൻ,
അന്നെന്തോ ചിന്താപരവശനെന്നപോ-
ലുന്നതമായുള്ള സൌധത്തിങ്കൽ
ചെന്നുശയിച്ചുതൻ ഭക്തരോടാരോടു-
മൊന്നുമുരിയാടാതേകനായി.
"എന്തെൻഭഗവാനെ! വല്ലായ്മ"യെന്നവർ
സന്താപത്തോടുപോയ് ചോദിച്ചപ്പോൾ
കാരുണ്യശാലിയാം കൃഷ്ണൻചിരിച്ചോതി-
യാരും നിനക്കാത്ത വാക്കുകളെ
"സ്നേഹിതന്മാരെ യിടക്കിടെക്കാണാഞ്ഞാ-
ലാഹന്ത! ദുഃഖംസഹിക്കവെയ്യ.
എന്നുടെയാശ്രിതനായ ഹനുമാനെ-

യിന്നൊന്നുകാണുവാൻ സാധിച്ചെന്നാൽ
അല്ലലിതൊക്കയും പോകുംനമുക്കെന്നു''
മല്ലാരിചൊല്ലിവിരമിച്ചപ്പോൾ
''വായുതന്തുജനേ ഞാൻപോയറിയിക്കാം
വായുവേഗത്തിൽ മടങ്ങിയെത്താം''.
ഇത്തരംചൊല്ലി വിനതാതന്തുജന-
ങ്ങെത്രയും വേഗത്തിൽ യാത്രയായി.
കാടും,മലകളും,തോടും,പുഴകളും,
നാടും,നഗരവും,പാടങ്ങളും,
പച്ചപ്പുൽകൊണ്ടുനിറഞ്ഞദേശങ്ങളും,
മെച്ചമാം വേഗേന പിന്നിലാക്കി.
സുഗ്രീവമന്ത്രിതൻ വാസസ്ഥലമായോ-
രഗ്ര്യമായുള്ള 'കദളീവനം'
ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുങ്ങുക്കിൽപറക്കുന്ന
പക്ഷികൾ രാജനാം വൈനതേയൻ
ദൂരത്തുകാണായി മാരുതസൂനുവിൻ
ചാരുപുഷ്പഫല ശ്രീലവനം.
ചാരത്തുചെന്നിട്ടു ശ്രീകൃഷ്ണവാഹനം
ശ്രീരാമഭക്തനെക്കണ്ടുമോദാൽ
''മാരുതനന്ദന! എൻസ്വാമിയങ്ങയെ
കാരുണ്യപൂർവ്വംവിളിക്കുന്നല്ലോ
ദേവകീസൂനുവിൻ കല്പനകൈക്കൊൾകി-
താവുന്നവേഗത്തിൽ കൂടെപോരൂ''.
എന്നിത്ഥംപക്ഷികൾരാജാവുരച്ചപ്പോ-
ളൊന്നുചുകന്നുതൻനേത്രമാകെ
''എന്തെടാ! നീയെന്നോടോതിയതിന്നിപ്പോൾ
ചിന്തിക്കമാരുതിരാമദാസൻ
കള്ളരിൽകള്ളനാം കൃഷ്ണൻവിളിച്ചാൽ ഞാൻ
ചെല്ലുവാനിന്നേതുംഭാവമില്ല''.
ഈവിധംധിക്കാരംകേട്ടുടൻസർപ്പാരി
ഭാവംപകന്നുടൻപൊങ്ങിവാനിൽ
വേഗേനതൻസ്വാമി ചാരത്തുചെന്നിട്ടു-

ങ്ങാഗതമായൊരവമാനത്തെ
തെല്ലും മടിക്കാതറിയിച്ചനേരത്തു
മല്ലാരികൃഷ്ണനങ്ങോതിവീണ്ടും.
"പക്ഷീന്ദ്ര! താൻചെന്നു 'ശ്രീരാമസ്വാമിയു-
ണ്ടക്ഷമനായിട്ടു കാത്തിരിപ്പൂ'
എന്നുപറയുക മാരുതിതാന്നാട-
ങ്ങെന്നാലവനുടനെത്തിച്ചേരും".
സൎപ്പാരിവേഗത്തിൽപ്പോയങ്ങുരച്ചപ്പോൾ
മൎപ്പാരിൽമൂപ്പനാം മാരുതിയും
"ഞാനിതാവന്നുപോയ്, പോയാലുമങ്ങ്"യെ-
ന്നാനന്ദമോടെ പറഞ്ഞുയൎന്നു.
പക്ഷീന്ദ്രൻ വേഗത്തിൽ ചെന്നിട്ടു കൃഷ്ണനോ-
ടക്ഷമനായിട്ടങ്ങിതഥമോതി :
"കാരുണ്യ വാരിധെ! മാരുതിയിന്നിപ്പോൾ
പാരാതെയെത്തിടും നിസ്സംശയം".
ഇച്ചൊന്നവാൎത്തയെ കേട്ടിട്ടങ്ങെല്ലാരു-
മുച്ചത്തിൽ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു പോയി.
സാമൎത്ഥ്യമേറുന്ന കൃഷ്ണനുരച്ചിതു
"ആമഹാൻമാരുതിവന്നു,പോയി
നിന്നുടെയുള്ളിലുദിച്ചോരു ഗൎവ്വത്തെ-
യൊന്നമൎത്തിടുവാൻ വേണ്ടിയത്രെ
ഇപ്പണി ചെയ്തതു പക്ഷിവൃന്ദോത്തമ!
ഇപ്പോൾനിൻ ഡംഭൊട്ടടങ്ങിയില്ലെ?
'എന്നോളം വേഗംമററാൎക്കുമിന്നില്ലെന്നു'
നിന്നുള്ളിൽ തോന്നിയതിന്നുതീൎന്നു.
ഈവിദ്യ കൊണ്ടാഗരുഡൻെറ ഗൎവ്വതു
ദേവകീനന്ദനൻ തീൎത്തതോൎക്കിൽ
ഈവിധമാണല്ലൊ നമ്മുടെയും ഡംഭാ-
ഗോവിന്ദൻ മാററുന്നതെന്തുചിത്രം!

വി. യം. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി മേനോൻ,
സ്കൂൾഫൈനൽ വിദ്യാൎത്ഥി.

സ്ത്രീ വിദ്യാഭ്യാസം.

നമ്മുടെ സംസ്ഥാനത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള പുരുഷന്മാരുടെ, വിശേഷിച്ചുസ്ത്രീകളുടെ, സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ നമുക്കു അഭിമാനത്തിന്നവകാശമുണ്ടല്ലോ. ഇതര രാജ്യങ്ങളിലുള്ള സ്ത്രീകളെ അപേക്ഷിച്ചു കേരളീയ സ്ത്രീകളുടെ നില വളരെ ഉയർന്നതാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. എല്ലായ്പോഴും വലിയ സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്വാധീനശക്തിയും അവർക്കു ലഭിച്ചിട്ടും ഉണ്ടു്. അതിനാൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ക്ഷണേനയുള്ള അഭിവൃദ്ധി അവർക്കുണ്ടായി. ഭാരതീയ വനിതികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസ വിഷയകമായ ആലോചനകൾക്കു കേരളത്തിലുള്ള സ്ത്രീകൾ വിശേഷതരമായ ഒരു ശക്തിയെ ഉളവാക്കികൊടുക്കേണ്ടുന്ന മുറ അവർക്കുള്ളതാകുന്നു. അവരുടെ പ്രത്യേകമായ അവകാശം മുഖേന അവരിൽ പ്രതിഷ്ഠിതമായ ധർമ്മത്തെ ഗ്രഹിച്ചു ഉന്മേഷത്തോടുകൂടി അവർ മേല്പറഞ്ഞ മുറയെ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണു.

ഭാരതഖണ്ഡത്തിലെ ബാലികമാർക്കു പേരിനുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമല്ല, പ്രത്യുത, യഥാർത്ഥമായ വിദ്യാഭ്യാസമാണു് ലഭിക്കേണ്ടത്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലമായി ബാലികമാർ അവരുടെ ഗൃഹകാര്യങ്ങളിൽ അലസതയോ, അവജ്ഞയോ, കൈക്കൊള്ളുകയാണു ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ അതിന്റെ മഹത്തായ ഉദ്ദേശത്തെ അതു പരാജയപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു അനുമാനിക്കേണം. അസാധാരണ സാമർത്ഥ്യമുള്ള കുറെ ബാലികമാരെ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുവാൻ തെയ്യാറാക്കുന്നത്, സാധാരണ ബാലികമാരെ നല്ല ഭാര്യമാരും മാതാക്കളുമാവുന്നതിന്നു തെയ്യാറാക്കുന്നതിനെക്കാൾ പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞതാണു്. സ്വന്തം ഗൃഹാംഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു ശക്തിയും, ഉന്മേഷവും ഉണ്ടാക്കത്തക്ക വിധം പരിശുദ്ധമായ ഒരന്തരിക്ഷത്തെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള ഒരു സ്ത്രീക്കു പ്രാപ്തിയുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ കാരണത്താൽ ഗാർഹികശാസ്ത്രം, കലാവിദ്യകൾ, കരകൗശലങ്ങൾ, സമുദായസേവനം, മാതൃത്വം എന്നിവയിൽ ബാലികമാർക്കു പരിശീലനം ഉണ്ടാകത്തക്കവിധം, പാഠപദ്ധതിയിൽ വേണ്ടത്തക്ക വ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്യണം. ഗൃഹങ്ങളിൽ മാതാപിതാക്കന്മാരും ബന്ധുജനങ്ങളും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്വഭാവരൂപീകരണവിഷയത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കണം. എവിടെ താമസിച്ചു പഠിക്കുന്നതായാലും ബാലികമാർക്കു ആദർശോചിതമായ പരിശീലനം നൽകേണ്ടതാണു.

വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ച യുവതികൾ വിദേശീയരുടെ നല്ല നല്ല ആചാരങ്ങളേയും

സമ്പ്രദായങ്ങളേയും അനുകരിക്കണം. അന്യദേശങ്ങളിലുള്ള വനിതകളുടെ അപരിമിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യസ്വഭാവം നമ്മുടെ സ്ത്രീകൾക്കു അനുകരണയോഗ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പ്രാചീനകാലത്തു പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലും, അപരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾക്കു സമുദായമദ്ധ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതി ഒന്നു വേറെതന്നെ ആയിരുന്നു.

ആ നിലയിൽനിന്നു സ്ത്രീ സമുദായത്തിന്നു സമുദായത്തിലും രാഷ്ട്രത്തിലും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഉയൎച്ച അനല്പമാണെന്നു തീൎച്ചയായും പറയാം. എന്നാൽ ആധുനിക വനിതകളുടെ ഗതി ശരിയായ മാൎഗ്ഗത്തിലൂടെയാണൊ എന്നറിയുന്നില്ല. വസ്ത്രധാരണത്തിലും 'തലമുറിക്കുന്ന'തിലും മററും അവർ കാട്ടുന്ന ഗോഷ്ടികൾ യഥാൎത്ഥപരിഷ്കാരം തന്നെയാണൊ എന്നു സംശയമാണ്. ഗാൎഹികജീവിതത്തിലെ ക്ലേശങ്ങളെ പരിത്യജിച്ചു സംതൃപ്തിനേടുവാൻ പലരും ഉഴലുന്നു. ചില രാജ്യങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾ വിവാഹത്തെത്തന്നെ വെറുക്കുന്നുണ്ടത്രെ. അവിടെ വിവാഹങ്ങളെക്കാൾ വിവാഹമോചനങ്ങളുടെ സംഖ്യ വൎദ്ധിച്ചു കാണുന്നു. അവർ മാതൃത്വത്തിൽ നിന്നും വിട്ടുമാറി ജീവിക്കുന്നു.

രാഷ്ട്രീയവും സാമുദായികവുമായ പുരോഗതിയിൽ സ്ത്രീകൾക്കു സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കരുതെന്നല്ല ഈ പറഞ്ഞതിൻെറ സാരം. വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലും, ദേശീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും, പോക്കളത്തിൽപോലും സ്ത്രീകൾക്കു സ്ഥാനമുണ്ട്. എന്നാൽ അവർ ഇടപെടുന്ന കാൎയ്യങ്ങളിലെല്ലാം അവൎക്കു നിൎദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള പരിധിയിൽ നിന്നു വിട്ടു പോകരുതെന്നേ പറയുന്നുള്ളു.

സ്ത്രീ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഇപ്പോൾ വലിയ ഉയൎച്ച വന്നിട്ടുണ്ട്. അതുമൂലം ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം സമ്പാദിച്ചു, ഇപ്പോൾ തൊഴിലില്ലാതെ ഇരിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ വളരെയുണ്ട്. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം അത്യാവശ്യംതന്നെ. പക്ഷെ തൊഴിലില്ലായ്മ വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ സ്ത്രീകൾക്കൂടി സഹായിക്കുന്നതു കഷ്ടമാണ്. ഇങ്ങിനെ തൊഴിലില്ലാത്ത സ്ഥിതിയെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ സ്ത്രീകളെ മാതാക്കളൊ ഗൃഹണികളോ ആക്കാനാണ് പഠിപ്പിക്കേണ്ടതു എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ബിരുദധാരികളായ അനേകം പുരുഷന്മാർ തന്നെ ഇപ്പോൾ ഉദ്യോഗം ലഭിക്കുവാൻ യാതൊരു മാൎഗ്ഗവും കാണാത്തതിനാൽ ഗതിവരാത്ത പ്രേതങ്ങളെപ്പോലെ അലഞ്ഞു നടക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. സ്ത്രീകൾക്കൂടി മത്സരിച്ചാൽ അവരുടെ സ്ഥിതി പൂൎവ്വാധികം ശോചനീയമായിത്തീരുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു സ്ത്രീകളുടേയൊ അഥവാ പുരുഷന്മാരുടേയൊ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിൽ ഉപകാരകരങ്ങളായ പരിഷ്കാരങ്ങളെ അവിളംബം വരുത്തേണ്ടതാണെന്നു തോന്നുന്നു.

വി. രാഘവമേനോൻ,

(പൂൎവ്വവിദ്യാൎത്ഥി)

'രാജദംപതികൾ.'

(മഞ്ജരി.)

കാലത്തു കാപ്പി കഴിഞ്ഞു ഞാൻ വേഗത്തിൽ
പാഠമുരുവിടാനാരംഭിക്കേ ;
എന്തെന്തുവിതന്നിൽ പതിച്ചു സമുദ്രത്തിൻ
പാഠമുരുവിടൽ വീണ്ടും, വീണ്ടും.
ചിത്തം കുളിർത്തു; സഹപാഠിയേകനെ-
ക്കിട്ടിയാലാരാരുതോഷിക്കില്ല ?
ചുററുമെൻകണ്ണതാ വീണ്ടും തിരയുന്നു
കൂട്ടരേക്കിട്ടുവാനാശയോടേ !
കോടിയാ,യ്ക്കോടിയായത്ഥം ലഭിപ്പോനും
വീണ്ടും പണിയുന്നു കാശു നേടാൻ !!
എൻകണ്ണു പോയ്ചെന്നു ചുററിത്തഴച്ചുകൊ-
ണ്ടങ്ങണേ നില്ക്കുന്നോരൊട്ടുമാവിൻ
പച്ചവില്ലീസിനാൽ നിമ്മിതമായുള്ള
മുത്തുകുടയിലലുക്കുപോലെ,
സ്വച്ഛമാകുംമഴത്തുള്ളികൾ ശോഭിച്ചു
നില്ക്കുമാപ്പച്ചിലക്കൂട്ടങ്ങളിൽ.

II

പോരുമോ ? യെന്നൊരു ഗാനമരന്ദത്തിൻ
ബിന്ദുവെൻകണ്ണത്തിലാപതിച്ചു.
വീണ്ടുമെൻ നേത്രങ്ങൾ വെമ്പിത്തുടങ്ങിയ-
ഗ്ഗീതമരന്ദത്തിൻ സൂനം കാണ്മാൻ !
കാവ്യസമുച്ചയം കണ്ടുരസിക്കവേ
കാവ്യരചനയിലാശ വീണു !!
''മാനുഷക്കെന്നല്ല ജീവികൾക്കൊക്കവേ-
യാശനശിക്കുന്നില്ലല്ലോ മററം,''
എന്നല്ലീ ഛേദിപ്പൂ, മേലോട്ടു നോക്കിക്കൊ-
ണ്ടച്ചെറുപുല്ലുകൾ കണ്ണീരോടെ ?
എന്തിതു ? പച്ചിലകൊണ്ടു പുതച്ചുള്ള
കല്പതരുതൻെറ ചെന്തളിരോ ?

അല്ല, ല്ല, മൽപ്രകൃത്യംബികാ തന്നുടെ
ശില്പവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിൻ നൃത്തരംഗം-
സുന്ദരമായ-സുകുമാരമായുള്ള
വസ്തുവിശേഷസമുച്ചയത്താൽ,
തന്മനോധർമ്മത്തിൻ—ഭാവനാശക്തിതൻ
സഞ്ചിയഴിച്ചു നിർമ്മിച്ച രൂപം.
മാവാകുംസൌധത്തിൽ, ചില്ലയാംപൂമച്ചിൽ,
പച്ചപ്പട്ടാലുള്ള മെത്തയിങ്കൽ,
സല്ലാപം ചെയ്യുന്ന പക്ഷിമിഥുനങ്ങൾ-
ഗാർഹസ്ഥ്യതത്വജ്ഞർ — ദംപതികൾ.
"കണ്ടുപഠിക്കട്ടെ, മാനുഷവർഗ്ഗങ്ങൾ,
കാമാർത്ഥം ദാംപത്യം സ്വീകരിച്ചോർ,"
മിന്നലാംകണ്ണിനാൽ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്ക-
ണ്ടോതിയീവാക്യമിടികളുച്ചം.

III

കൊത്തുന്നുമാമ്പഴം ; കൊക്കിൽനിറക്കുന്നു;
കാന്താസമീപത്തു ചെന്നിടുന്നു ;
പിന്നീടവളുടെ കൊക്കിൽ കൊടുക്കുന്നു.
വീണ്ടും തുടരുന്നിതിക്രമത്തിൽ.
മാതാവേ! നിന്നുടെ സന്താനം തന്നേയോ
മാതൃശുശ്രൂഷക—രിപ്പുഗങ്ങൾ ?
അല്ലെങ്കി,ലമ്മയെ ദ്രോഹിക്കും മക്കളീ
മാനുഷവർഗ്ഗങ്ങൾ മാത്രമാവാം !
തന്നുടെ ദേഹത്തെച്ചീയിച്ചും പുല്ലുക-
ളമ്മക്കു ശക്തിയേച്ചേർപ്പൂ നിത്യം !!
താരുണ്യമമ്മക്കു ചേർപ്പാനല്ലെങ്കിൽ
താരുവീഴുന്നതിങ്ങെന്തിനാവോ ?
അമ്മതൻസേവനത്തിന്നു കഴിവെന്യേ-
യിമ്മന്നിൽ ജീവിതം വ്യർത്ഥംതന്നെ,"
എന്നല്ലീ വാഴകൾ കൊല്ലവും കാട്ടുന്നു ;
തന്ദേഹദാനത്താൽ മാനുഷർക്കായ് ?
വീണ്ടുമായാൺപക്ഷിയേകി, നന്മാമ്പഴം
ജായതന്മഞ്ജുകൊക്കിൽ പ്രേമപൂർവ്വം.
ചെന്തളിർ തോല്ക്കും തലചായ്ച്ച നോട്ടത്താ-
ലോതിനാൻ, "പോരുമോ ?"യെന്നുവീണ്ടും !

“പോരു”, മെന്നോതിനാൾ, ചെന്തളിർക്കൊക്കുകൊ-
ണ്ടേകിയോരുമ്മയാൽ പെൺകിളിയും !!
എന്നല്ല പുഞ്ചിരിക്കൊഞ്ചലാൽ കാന്തനെ-
ത്തഞ്ചാരത്തേക്കവളാകർഷിച്ചു.
വേപ്പു തുടച്ചിതു; ധൂളികളഞ്ഞിതു ;
ക്രുപ്പുള്ള കൊക്കിനാൽ മന്ദം മന്ദം !
“അന്യോന്യമാശ്രിതരീഞങ്ങളെപ്പോഴു-;
മെന്നല്ല, ലോകത്തിലെല്ലാവരും,
അന്യോന്യമാശ്രിത,”രെന്നല്ലീയീയിവർ
നമ്മൾക്കുകാട്ടിത്തരുന്നിതെന്നും ?
നാരികൾക്കാശ്രയം പൂരുഷന്മാരത്രേ !
പൂരുഷർക്കാശ്രയം നാരികളും !!
ഒന്നിനൊന്നാശ്രയമില്ലെങ്കിലീമന്നി-
ലൊന്നുംതന്നെ നിലനില്ക്കയില്ല.
മൺതരിയൊന്നിനേയാശ്രയിച്ചീടുന്നു
ബ്രഹ്മാണ്ഡകോടി, ഹാ! ചിത്രം !! ചിത്രം !!!
എട്ടടിക്കുന്നതു കേട്ടഞാനന്നേരം
പെട്ടെന്നു ചിന്തവിട്ടോതിയേവം,
ദംപതിമാരുടെ രാജാവാണത്രെയി-
ദ്ദംപതിമാർ—“രാജദംപതിമാർ”!

ശുഭമസ്തു.

കെ. അഷ്ടമൂർത്തി നമ്പൂതിരിപ്പാട്,

വിദ്യാർത്ഥി.

തലയോട്.

കാലമാം പാശം ചെന്നു സൂൎയ്യനെപ്പിടികൂടി
ഭൂലോകം വിട്ടുവിപ്പാനുദ്യമിക്കുകയായി.
മൎത്ത്യരെ വിട്ടുപോവാൻ മാനസമയക്കാതെ
ശക്തിയോടെതിൎത്തു പോരാടുന്നുപകലവൻ.
അന്നേരമുജ്ജ്വലിക്കും ക്ഷാത്രതേജസ്സുകൊണ്ടോ
വിണ്ണിടം പടിഞ്ഞാറിൽത്താമ്രമായ് പ്രകാശിപ്പൂ?
ശാന്തമായ്, മൃദുലമായ്, മോഹനമായ പാട്ടാം
സ്വാന്തനവാക്യങ്ങളെ, ഭൂമിയിൽ വിതറിയും,
കാന്തനാം കടലിനെക്കാണുവാനായിക്കൊണ്ടു
സിന്ധുവൊന്നോടീടുന്നു നിൎമ്മലജലപൂൎണ്ണം.

മന്നിടമതിങ്കലെ, മിന്നൽപോൽ മറയുന്ന
മാനവസമൂഹത്തിൻ, ജീവകാലത്തെയോൎത്തും,
മാമരങ്ങളിൽ മുട്ടി മാരുതൻ പൊഴിച്ചീടും
മാധുൎയ്യമേറീടുമാമൎമ്മരഗീതം കേട്ടും
ആനദിക്കരയിൽ ഞാൻ സഞ്ചരിക്കവേ, കാലിൽ
മാനുഷശീൎഷം തട്ടി,—ഞാനതു ചവിട്ടിപ്പോയ്.
കണ്ണുകൾ, കശേരുകം, നാസിക, ശ്രവണങ്ങ,-
ളെന്നിവക്കുള്ളതായ പാഴ്കുഴികളും പിന്നെ
ചോട്ടിലെപ്പാതിപോയ വക്ത്രവു, മററങ്ങളിൽ
പററിനില്ക്കുന്നതാകും പല്ലുകളഞ്ചാറുമായ്,
അസ്ഥിനിൎമ്മിതമാകും മസ്തകമുരുളുന്നു,
ദുസ്തരംനാശത്തിൻെറ ഹസ്തതാഡനംഘോരം.

....

ഹീനജാതിജനായി, ധാന്യവും ധനങ്ങളും
സ്ഥാനമാനാദികളും വിദ്യയുമില്ലാത്തോനായ്,
പാവമാം മനുഷ്യൻെറ ശീൎഷമായിരിക്കാമീ
പാരിടംതന്നിലേവം കിടക്കുന്നതു പാൎത്താൽ.
ദേഹശക്തിയാൽ—സ്വന്തംകൈകളാൽ മാത്രമിവൻ
ദേഹിയെ ദേഹത്തിങ്കൽ നിൎത്തിരക്ഷണം ചെയ്യാൻ.
ഈമനുഷ്യൻെറ രാജധാനി താൻ ചെററക്കുടിൽ
ക്ഷോണിതാൻ കൃഷിസ്ഥലം, ദൈവമോയജമാനൻ

ഇത്തലയിങ്കൽത്തന്നെ ജീവിതകാലത്തിങ്കൽ
ശുദ്ധനാമിവനേററു വെയിലും മഴകളും.
മൃത്യു, തൻ വക്ത്രംപിളന്നെത്തിയ നേരത്തിലീ
മർത്ത്യനും പെട്ടുപോയീ—കാക്കുവാനാളില്ലാതെ.
എങ്കിലും പ്രകൃതിതൻഭാവഭേദങ്ങൾനോക്കി
പങ്കത്തിലുരുളുന്നൂ മസ്തകം ദുഷ്കർമ്മത്താൽ.

....

ഈനദിതന്നിലേതോ ക്ഷോണിപൻ തൻെറ നൌക
താണുപോയ് ചുഴിയിങ്കൽ പെട്ടുടൻ വിധിബലാൽ.
തീരമാമൃതനൃപദേഹമെത്തവേ നായ്ക്കൾ
പാരാതെ കടിച്ചിട്ടതായിടാമിക്കപാലം
നീലമാംഗഗനത്തിൽ ചന്ദ്രതാരകൾ വാഴ്കെ-
പാലാഴിപോലെ ലോകം ലോലമായ് ലസിക്കവെ-
ഉല്ലാസമോടുംകൂടി, നല്ലൊരു പൂങ്കാവിങ്കൽ
പല്ലവാംഗിമാരൊത്തു, മല്ലബാണാർത്തിതീർപ്പാൻ,
സല്ലപിച്ചിരുന്നോരു മന്നവൻ തൻെറ തല
കല്ലിലും കരടിലും മുള്ളിലുമുരുളുന്നു.
ഖഡ്ഗഘട്ടനംകൊണ്ടു പൊങ്ങിടും പൊരികളോ-
ടൊത്തുള്ള ശിരസ്ത്രവും, കാഞ്ചനവതംസവും,
മിന്നിടുംമകുടവുമേന്തി വാണിരുന്നോരു
മന്നവശിരസ്സാവാം കാണ്മതീമണ്ണിലേവം.
മററുമർത്ത്യരെക്കൊൽവാൻ ശക്തനാം ഭൂപൻ, തൻെറ
മൃത്യുവെത്തടയുവാൻ ശക്തനായ് വന്നീലല്ലോ!

....

എല്ലിനാൽ ചമച്ചുള്ള കർപ്പരമിതുമൊരു
പല്ലവാംഗിയാൾ തൻെറ മോഹനശീർഷമാവാം.
കാർമുകിൽകല്പമേകും വാർമുടിക്കെട്ടും, കാമ-
കാർമ്മുകസമാനമാം കോമളഭ്രൂകുടിയും,
വാർതിങ്കൾ തോറേറാടുന്ന വക്ത്രത്തിൻ പ്രഭാപുഞ്ജ-
പൂരത്തിൽത്തത്തിച്ചാടും മീനമാംമിഴിരണ്ടും,
ചെന്തളിരൊത്തുള്ളതാം ചൊടിയും, കഷ്ടം കഷ്ടം!
സന്ധ്യവൻതമസ്സിൽ പോൽ മൃത്യുവിൽ മറഞ്ഞുപോയ്.
കൂർത്തുമൂർത്തുള്ള സുമസായകസമൂഹമേ-
റെത്രയോ യുവചിത്തമേററവും തകർന്നുപോയ്.
പ്രേമപാവകൻമൂലം വെന്തുവെണ്ണീറായ്, ഹന്ത

കാമിനിതന്നെന്നിനച്ചെത്രയോ ഹൃദയങ്ങൾ.
എങ്കിലും പുണ്യപ്രേമം രൂപമെന്നിവ,യമ-
കിങ്കരന്മാരെത്തടഞ്ഞീടുവാനുതകീല.
അന്തകനണയുമ്പോളെന്തഹോ കാൎയ്യം നല്ല
ചെന്തളിർ തനുവൎത്ഥമെന്നിവയുണ്ടായാലും?
ഓമലിൻ മുഖമൊരുനോക്കു കാണുവാൻ മാത്രം
ജീവനെത്ത്യജിപ്പാൻ സന്നദ്ധരായ് യുവാക്കന്മാർ
ആമുഖം—തൊണ്ടിതോല്ക്കും ചുണ്ടുകളിവയെല്ലാം
മേദിനീതലത്തിങ്കൽ മണ്ണായി മറഞ്ഞുപോയ്.
പാന്ഥർതൻ ചവിട്ടേററും, പാരിതിൽ പൊടിപൂണ്ടും,
ഹന്തഭീകരമാകും മസ്തകം കിടക്കുന്നു.
നീരജദളമ്പോലെ നീണ്ടുതാം നയനങ്ങൾ
നീരസം ജനിപ്പിക്കും പാഴ്കുഴികളായ് മാറി.
മുല്ലമൊട്ടിനെ വെല്ലും പല്ലുകൾ കൊഴിഞ്ഞുപോയ്
പല്ലവാംഗിതൻ തലയെല്ലു ബാക്കിയായിപ്പോൾ.

....

....

അന്തണർ, അധഃകൃതർ, ജീവജാലങ്ങളെല്ലാം
അന്തകാന്തികമെത്തും, പിന്നെയും പിറന്നീടും.
നിശ്ചലാതലത്തിങ്കൽ നശ്വര ദേഹാൎത്ഥമായ്
തുച്ഛമാം വസ്തുക്കളെയിച്ഛിപ്പു മൎത്ത്യനെന്നും.
മൃത്യുസംഭവിക്കുന്നതെത്രയുമാശ്ചൎയ്യമെ-
ന്നോൎത്തിടും—ജീവിപ്പതാണത്ഭുതമെന്നോൎക്കാതെ.
കാലത്തിൻഭ്രമണത്താൽ പാഴ്മണൽ കാടായ്മാറും
ശൈലസന്നിഭങ്ങളാമാലയങ്ങളും കൂടി.
നിശ്ചലാനാഥൻ, നീചയാചകൻ, ജളൻ, വിദ്വാൻ,
നിശ്ചലാദേവൻ, ശൂദ്രൻ, എന്നിവരെല്ലാമൊപ്പം
നിൎജ്ജരപുരത്തിങ്കൽ ദേവദേവേശൻ തന്റെ
അന്തിമവിധികേൾപ്പാൻ മസ്തകം താഴ്ത്തിനില്ക്കും.
നീതിയെപ്പാലിച്ചീടും നീതിമന്നിയതിയും
ഭൂതലത്തിങ്കൽ കൃമിപ്രായന്മാർ മനുഷ്യന്മാർ.
വിന്ധ്യനും ഹിമവാനും മസ്തകംതാഴ്ത്തും, ഭൂമി
യന്ധകാരത്തിൽ, പാരാവാരത്തിൻകീഴിൽ താഴും.
പാവനാംഗിമാർ, മററുപേർകളെന്നിവർ, മൃത്യു
പാവകൻ തന്നിൽപെട്ടു ചാമ്പലായ് ചമഞ്ഞീടും.

മാംസവു മസ്രബിന്ദുവസ്ഥിയും മനോഹരം
മേൽതൊലിയിവയെല്ലാം മണ്ണായിമറഞ്ഞിടും.
ധരണീതലത്തിങ്കൽ വ്യക്തിനാശത്തിൽ ജാമ്യം
തരുവാനില്ലാരുമേ — നില്പാവതുമില്ലൊന്നും.
ക്ഷണഭംഗുരംദേഹം ദൈവദത്തമാണാരും
മനസിസ്മരിപ്പീല മദത്താലമ്മൂർത്തിയെ.

ഇത്തരം വിചാരിച്ചും, പാർത്തലത്തിങ്കൽകാണും
ബുദ്ധിഹീനമാം മർത്ത്യകൃത്യങ്ങൾ നോക്കിക്കൊണ്ടും,
ശോചനീയമാംതന്റെ പ്രസ്തുതനില — മററു
ജീവികൾക്കസംഭാവ്യമല്ലാത്തനിലയോർത്തും,
ഡംഭമാംപിശാചിതൻ കൈതവത്തിങ്കൽപെട്ടു
പമ്പരമ്പോലെചുററും മാനുഷന്മാരെപ്പാർത്തും,
സൈകതത്തിങ്കൽ, സിതമായതൻതലപൊക്കി
ഭീകരമാകുംവിധംദന്തങ്ങളമർത്തിയും,
രൂക്ഷമായ്നേത്രയുഗ്മഗർത്തങ്ങൾ തുറന്നഹോ
വീക്ഷണംചെയ്തും, ഭീതിബീഭത്സരസങ്ങളാൽ
പൂരിതമായചിരി — ശബ്ദമില്ലാത്തതായി
മാനുഷഹൃദയത്തിൽ ഭീതിയെവളർപ്പതായ്
എത്രയുംകഠോരമാമച്ചിരി — ചിരിക്കുന്നു
മസ്തകം — മനുഷ്യരോടിത്തരമോതീടുന്നു.

എപ്പൊഴുമുണരാതെ നിദ്രയിൽ ലയിക്കാതെ
സ്വപ്നസന്നിഭമാകും ചിന്തയെച്ചലിപ്പിച്ചും
ശാന്തതയണയാതെ, ജോലിയിൽമുഴുകുന്ന
സ്വാന്തമുണ്ടാകയാൽ നീ മാനുഷനെന്നാകിലും
നീതന്നെ മൃഗം, പക്ഷി, വൃക്ഷവും, ചെടി, പാറ,
മേദിനീധരം, മന്ദമാരുതൻ, കൊടുങ്കാററും,
തീപ്പൊരി, മിന്നൽപിണർ, പാഴ്മണൽകാടും, സസ്യ-
മെപ്പേരും വിളയുന്നദേശവും, പുഴ, തോടും,
ഈയിവക്കിടയിലും അപ്പുറത്തിലുമുള്ള-
തായവയെല്ലാമോർത്താൽ വാസ്തവംതന്നെ നീ താൻ.
ലോകനിർമ്മാണത്തിന്റെ യസ്തിവാരമായ് മഹാ
ഗോപ്യമാംതത്വത്തിന്റെ പരമാണുവാംഭാഗം
ഹേമർത്ത്യ, നിന്റെ യന്തർഭാഗമാംകോട്ടക്കുള്ളിൽ
നീ മൂടിവെക്കും തത്വത്തിന്റെ നൂറിരട്ടിയാം.
ആയതൊന്നുമേയറിയുന്നീലനീയും മഹാ

മായയിലകപ്പെട്ടു ഡംഭമോടഴലുന്നു.
വാസ്തവസൌന്ദൎയ്യത്തെ യാതൊരുത്തരും,—ഖ്യാതി
നിസ്തുലംനേടിവെച്ച ചിത്രകാരന്മാർപോലും-
തൂലികാഗ്രത്തിനാലും നല്ലുളിയാലുംതീൎത്തു
ഭൂലോകവാസികൾക്കു കാട്ടുവാനശക്തരാം.
ജാജ്വല്യമാനമാകുമാ ദിവ്യകാന്തിതന്റെ
ഏററവും ചെറിയതാംഭാഗത്തെപ്പോലും കാണ്മാൻ
എപ്പൊഴുമേകാഗ്രമാം ചിന്തയിൽലയിച്ചീടും
കെല്പെഴും തപോധനചിത്തമേ മതിയാവൂ.
ഏകനായ്‌ലോകത്തിലെ സൌഖ്യങ്ങൾ വൎദ്ധിപ്പിപ്പാൻ
പോകുന്നു പ്രകൃതിതൻ ഭണ്ഡാരംതുറപ്പാൻ നീ.
കഷ്ടപ്പെട്ടതിലല്പം കിട്ടിയെന്നാലുമതു
പെട്ടെന്നുമറഞ്ഞുപോം — നഷ്ടമാംപരിശ്രമം.
മഹത്താം പ്രകൃതിയെജ്ജയിപ്പാൻ നീ ചെയ്തിടും
പെരുത്തശ്രമങ്ങൾ ഹാ! ഭ്രാന്തർതൻ 'ഗോഷ്ഠി'യല്ലോ.
നിന്റെയീനിരന്തമാം 'ഗോഷ്ഠികൾ' പരാശക്തി
തന്റെ പേശലമാകും ലീലയായ്‌നിനപ്പൂ ഞാൻ.
ആകയാൽനാശമില്ലാതേകനായാനന്ദനായ്
പങ്കഹീനനായ് ക്ഷീരസാഗര മദ്ധ്യത്തിങ്കൽ
പള്ളികൊണ്ടീടും പരബ്രഹ്മമാംസ്വരൂപത്തെ
ഉള്ളിൽകൊള്ളിക്കനിന്റെ മാനസതാരിങ്കൽ നീ.

പി. പി. അനന്തനാരായണൻ,

പൂൎവ്വവിദ്യാൎത്ഥി.

പുസ്തകപ്രസ്താവം.

നവീനപ്രകൃതിശാസ്ത്രം—(ഒന്നാം ഭാഗം.)

[ഗ്രന്ഥകൎത്താവ്: എസ്സ്. സുബ്ബനാരായണയ്യർ, അദ്ധ്യാപകൻ, സാമൂതിരി കോളേജ്, കോഴിക്കോട്, വില 8ണ.]

"മദിരാശി വിദ്യാഭ്യാസാധികൃതന്മാർ ഈയ്യിടെ പരിഷ്കരിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള പ്രകൃതിശാസ്ത്രപാഠപദ്ധതിയെ ശരിയായി അനുസരിച്ചുംകൊണ്ടു" ഒന്നാം ഫോറത്തിലെ വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടി വിരചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് പ്രസ്തുതപുസ്തകം. ഈ പുസ്തകം ഉദ്ദിഷ്ടകാൎയ്യനിൎവ്വഹണത്തിനു പൎയ്യാപ്തമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

സാമൂതിരി കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പാൾ ശ്രീമാൻ എം. വി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ എം. ഏ, ബി. എൽ; എൽ. ടി; അവർകൾക്കു ഈ പുസ്തകത്തെ സമൎപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു് സൎവ്വഥാ സമുചിതം തന്നേയാണ്.

THE INSURANCE AGENT.

By T. G. Seshan (Junior Intermediate.)

IT is a fact known to most of you that the plight of an Insurance Agent is deplorable, and one that deserves our pity. Whoso hath a soft corner in his heart cannot but be sympathetic to him who is consciously working for the benefit of the world at large. The poor fellow has to take in a very bitter draught. He is forced to put up with his hard and thankless lot in life. There is no other way for him. Is it not a wonder, then, that people hate this world-worker so bitterly, and take up the work for themselves only after disappointment in all other directions?

I consider it necessary to mention here some of the qualifications which an Insurance Agent must possess if he wishes —which he so fervently and frequently does—to meet with success in his field of business. For the most part the Insurance agent ought to be a man of ready wit and good physique. By the latter I do not mean that he should be an athletic man, though even that will be no disadvantage. He must be of sound health for it would be impossible for a man of weak constitution to lead such a harassing life. That he must be a man of ready wit is of the utmost importance. It is the only sure weapon he could wield.

Further, the Insurance Agent ought to have an amiable disposition and a glib tongue. He must be malleable like Rip Van Winkle. He must be "all things to all men" if he were to achieve success in his business. He must be of a cheerful mood whenever he is on an errand of business. The first and foremost thing the Insurance Agent should understand is that no two persons have the same character. Secondly his aim at the outset should always be to make a good impression on his would-be-policy-holders. This as is evident would tax all his wit and persuasive powers. Smilingly and warily and no less diligently the Insurance Agent would draw his fatal noose closer and closer till his victim was secured fast by his neck. He will smile down rebuff and overcome prejudice and impart an air of sincere friendship to the simplest acts of business,—all this he should do to attain his end. He should have in himself such a combination of tact and courtesy as is irresistible to his victims.

He would even without any hesitation pose as your well-wisher and you would find him taking a great interest in your personal affairs. Ask him not to come any more; on the very next day he would pester you on some pretext or other with that never-failing smile on his face. "Rome was not built in a day,"—that is his motto, his consolation. Persistence and patience are the qualities we find in him. For the numerous gibes and jeers flung at him he would not care a jot. He would only laugh in his sleeve.

But his lot is a very unenviable one. He must be up and doing always. No rest, no repose! He should always be on the alert, and business should be his sole thought. Storm or sunshine, he has to see to business. To add to his anxiety he should always be in advance of his rivals. On the whole his is a nomadic irregular life with no repose of body or of mind. Even the Company's Baby Austin, at first a delight, becomes a protracted horror after a few months.

Oh! for the sake of the belly, as we say in Malayalam, one has to play many parts in this wide world.

Dravidian Culture and Its Diffusion.*

A REVIEW.

By K. V. Krishna Ayyar, M. A., L. T.

TILL the publication of Mr. Kanakasabhai's *The Tamils Eighteen Hundred Years Ago*, it had been the fashion to assert that the history of India began only with the coming of the Aryans. In his historic work Mr. Kanakasabhai drew the attention of the scholars and historians for the first time to the greatness of the Dravidians of the south. Thanks to the patient and persevering labours of scholars like Messrs. Sundaram Pillai, Ponnambalam Pillai, Ramalingam Chettiar, K. G. Sesha Ayyar, Dr. Krishnaswami Ayyar and Ulloor Parameswara Iyer, we are now in a position to realise how great is our indebtedness to the civilisation and culture of ancient *Tamilakam.*

Sahityakusalan T. K. Krishna Menon's lecture on "*Dravidian Culture and Its Diffusion*" is a welcome addition to the literature that is rapidly growing up on Dravidian culture. It deserves the most careful study of both the historian and the layman. To the one it serves as a guide showing ground already explored, to the other it is a source of inspiration telling him what his ancestors had been in the past and thereby indicating what is expected of him in the future. Mr. Krishna Menon not only sums up the results so far achieved but points to new fields of enquiry for future investigation. Like the great lawyer that he is, no assertion is made which is not backed by good authority. In fact we are at a loss to decide which is more valuable and interesting—the lecture or the notes thereto.

In a review like this it is impossible to do full justice to the wealth of learning brought to bear on the problem. We have to restrict ourselves to a bald summary, embellished by a few extracts here and there. We hope the reader will avail himself of the earliest opportunity to read the lecture itself.

The Antiquity of the Dravidian Civilisation.

There is no doubt that the Dravidian civilisation is of hoary antiquity. "The Dravidians were in possession of India long before the Aryans came to it and had developed a civilisation independent of it." (p. 2) "The Dravidian architecture is of indigenous origin and has had its own course of evolution. The art of agriculture existed in Southern India long before the Aryans came to it." "There can be no doubt that the Aryan civilisation was greatly influenced by the Dravidians." (p. 3)

Dravidian elements in Hindu religion.

Modern Hinduism is a synthesis of Dravidian with Aryan elements, in which the Dravidian preponderate over the Aryan. "What is Indian religion but Dravidian religion? For the greatest deities of Hinduism were unknown to Vedic Rishis. Siva is Dakshinamurthy, a god of the south and Agasthya, the tradition goes, learned his Tamil from Siva." (p. 4).

The navigation and commerce of the Dravidians.

The Dravidians were a great sea-faring people and they "were mainly responsible for the early Indian trade." "The Dravidians of South India lived near the sea

---

* *Dravidian Culture and Its diffusion* by Sahityakusalam T. K. Krishna Menon, Ernakulam.

and were familiar with it. They became skilled fishermen and boat-builders. *Toni, otam, pathemar and kappal* are Dravidian words. A large proportion of the ancient trade between India and the west was carried on Indian bottoms and it seems certain that the martime enterprise of ancient India was in the hands of the Dravidians" (p. 8). "There was extensive intercourse between South India on the one side and Egypt and Babylon and Assyria" (p. 14)

Cultural affinities with Egypt, Sumer and Crete.

This explains the remarkable resemblances between Dravidians and other equally ancient civilisation. "Striking similarities have been observed between the non-Aryan Indian religions and the religion of Crete and Asia Minor" (p. 12) "The word Ur itself is the Tamil-Malayalam word *Ur*, meaning a town. The adoration of the mother goddess and of cows is common to ancient Egypt and Tamilakam. "Again the sacred Bull in Egypt and the Nimrod's Bull in Assyria find their Indian analogue in Siva's Bull Nandi." (p. 15)

Dravidian civilisation in Indo-nesia.

The civilisation of Indonesia is at bottom Dravidian. In an inscription in Siam we come across *Manigramam* and *Chappattar* (Chavethu Panikkar) so familiar to all students of Kerala history. All the alphabets of Cambuja up to the time of Yasovarman were unmistakably of the South Indian type. So also the art and architecture of Indo-China and Malayam archipelago." (p 25).

The Nayars mainly responsible for this diffusion.

For this diffusion of Dravidian culture the Nayars seem to have been mainly responsible. They cannot be ranked with the Sudras ; they take rank with the Kshatriyas of other parts of India. "Among the distinctive features of the ancient Nayars may be mentioned their inheritance through females, the absence of the kingly element in the early stages of their society, their worship of Durga, the Mother Goddess, and of the ancestors and Nagas and their excellence in magic, medicine and architecture" (p. 32). The resemblances between the civilisation of Cambodia and of Kerala could not have been merely fortuitous. "The matriarchal system prevailed there. Everyone has his or her hair tied up in a knot (like the Nairs). Even in arts, sports and pastimes one finds similarity between Kerala and the Hindu colonies. In Java, Siam, Bali and other places we meet with this sort of dramatic performance (our kathakali). Balinese and Javanese dances are like the Mohiniyattam of Malabar. There are pastimes in the Malayasian isles that correspond to our Pavakali (puppet show) and the Olappakuthu. Curiously enough, even our Blaveli reading exists in the Yamapata." (pp.35-37).

Problems for further investigation.

As we have already remarked the lecture is not a mere summing up. It also indirectly suggests new lines of enquiry. How are we to account for the cultural resemblances between Dravida desa and Sumer, Egypt and the Aegean ? Were the Dravidians, the Sumerians and the Mediterranean peoples of one and the same race as some orientalists suppose ? Again, it is conceded that the civilisation of the Indus valley was non-Aryan. We ourselves incline to the belief that further investigation will prove that it was Dravidian. The resemblances between the two cults are too many and too close to have been merely due to commercial intercourse. The Indus valley deities—Hri, Sri and Kli—are still invoked by us when we chant *Sivakavacham* and *Indrakshi* and perform *Bhagavatiseva* and *Ganapatihomam*.

It is not to be wondered however that in a lecture like this covering so wide a field we come across points about which no agreement has been reached. The

story of Perinchottudiyan Cheraladan feeding the Pandava and the Kaurava hosts is not accepted by all. Succession in the Chera dynasty does not seem to have been according to the *Marumakkathayam* system as is suggested (p. 33). Nor can we subscribe to the view that the traditional 18 *Samghams* were Nayar organisations and the difference between the Nayar and the Nambudiri was due to differences of occupation and profession only. These do not, however, impugn the validity of the main conclusions and we heartily recommend Mr. Krishna Menon's lecture to our readers.

Personal.

I have to thank Mr. G. K. Chettur, M.A., (Oxon) for a very lovely sonnet he has sent us. It is one of a notable Sequence the poet intends to publish soon. His first work, *Sounds and Images*, was published a good many years ago when he was yet a youngster at Oxford. It was very favourably reviewed by *The Bookman* and other English literary journals. Since then he has written much, and his name is now widely known in India and England. His work is characterized by deep feeling, delicate fancy, and wonderful felicity of words. He is not, however, one of those who think that poetry should in the nature of things be doleful. He is not mawkish or sanctimonious : his feeling for life is honest and joyous and manly ; even the moods of deepest wonder and reverence have the tingle of unsubdued virility. And he has humour, spontaneous as that of a child. Talking of which, I am reminded of a small thing he threw off for his Miscellany a few years ago. *Bevunje* is not of course serious work ; and I do not suppose Mr. Chettur has given it another thought. But I know of at least one reader who has always thought it worthy of a high place in any Anthology of elegant laughter. It is not however by such a piece that Mr. Chettur will be judged. It can express merely a schoolboy mood of fun natural to a very young man to whom life had been largely a saunter along pleasant ways. His real concern is the significance of beauty, the ever-varying symphonies of colour and sound in the marvel that is the universe. His poems are increasingly full of the devout feeling that such consciousness inspires. Poets often write delightful prose ; Mr. Chettur is a master of disciplined, sparkling, and distinctive writing. He has written extensively on a variety of subjects. His sketches are by turns sober, humorous, and imaginative ; a certain haunting loveliness is in most. His most recent work, *The Last Enchantment* is about Oxford days. He has also written a valuable utility book on English composition, a craftsman's contribution to his craft, which has been really helpful to students at the Intermediate Examinations.

* * *

I must also thank the very young students (none of whom is much over fourteen) who have sent in the pictures and the articles in English. I believe our readers will agree that these contributions are quite good, especially the poem by Ramakrishnan which is amazingly clever. It is increasingly difficult to get boys to write on school or personal topics, or indeed anything but absolute piffle (usually exhortatory) on "The Present Outlook," "Industrial Regeneration of Mother Country" "Vedanta my Sole Consolation" "Vegetarianism and Soul Force"—Bunkumology of Gammonism, generally !

* * * *

The contributions in Malayalam are usually of a creditable standard. But then the writers have fewer difficulties. Indeed I am informed that current forces operating on the language tend to make writing of a certain quality possible to every man. Our contributors have our thanks: he too writes, who only writes in Malayalam.

* * *

Mr. Candeth has passed away. He was assuredly a man of genius, one of the very few this District has produced in recent times. He was a great scholar, an independent thinker, and a brilliant talker. An exceptional figure, marked by

individuality and distinction in all he said and did, he would have been outstanding in the most cultivated society anywhere in the world. He was a fine representative of the English University spirit, and viewed all questions with the engaging bias of a lofty intellectualism. To hear him on Indian or International affairs was an experience; his opinions had the authoritativeness of exact training, the judiciousness of sanity and a rare faculty for analysis, the charm and freshness of candour. He was equally great on Literature, Art, Fashions, Personalia, or indeed any subject he chose to talk about. There was no limit to his interests, and on all things he could say a good deal that was new and learnable. His genius was critical, not creative; there was a certain dour, resistant quality in his nature which instinctively felt and stood up against all forms of cant. In India at the present time, the public man has to assume certain conventional humilities, and has to tell his public what they want to hear or already know. Mr. Candeth never surrendered to the temptation either in manner or in opinion. He had the utmost distrust of the pseudo-patriotic tendencies which tamper with education and intellectual honesty, and he expressed himself with vigour on all occasions. But such was his charm and and dignity that he was universally valued even in a community which did not always think with him. I have heard disgruntled placemen confess to a feeling of admiration for him even when he showed intolerance of claims which did not come up to his exacting standards. I think I can understand the feeling: he was a combination of a severe judge, an artist in words, a man of the world, and a pleasant raconteur. I have often thought it a pity that some one did not record his table talk: it would have made up an entertaining commentary on modern life.

* * *

Mr. P. Ryru Nair, who also died recently, was a remarkable man of quite another sort. He hardly belonged to this world, and asked nothing of life except to be allowed to learn. It must be said he had his wish in abundance. He was a profound Sanskrit scholar, and absolutely the greatest authority on English Grammar this Presidency has known. A somewhat odd choice, this, of mistresses.: Sanskrit, formal, statesque queenly; English, dazzling, elusive, capricious; yet this wonderful little man mastered their various humours and moods, all by himself, getting into their very hearts and souls with the inwardness possible only to the truest lover. Part of the wonder is that he never went to school! I have never known one who was so devoted to study and so little concerned with life. The mutations of language were real and thrillful to him; human vicissitudes left him cold. The great ones of the earth were mere lay figures to be treated with tolerant amusement; the man who spoke well or wrote well was a god. Mr. Ryru Nair had mastered all the great stylists in English. But the irregular genius was a sore problem. "Passion," he used to say, "may excuse inexactness of speech; but it cannot excuse incorrect writing. That is merely an affectation,"—an almost Johnsonian dictum. Hunting down an elusive aorist through the ages, or tracing an obscure derivation gave him as much pleasure as success-hunting or pleasure-hunting gave to other men. He had no equal in elucidating delicate shades of meaning or judging the correct use of a word. The pageant of language moved through his mind in ordered glittering array from century to century. He would have been a matchless historian of that show, if he had set himself to the task. Beyond studies of this kind, he had no interest at all. Position, wealth, and influence had no significance for him. He was absolutely unvexed by any desire or ambition, and was the kindest, simplest, and purest of human beings.

* * *

Mr. V. K. Krishna Menon, M. A., L. T., who was Lecturer in English here some years ago has been appointed Professor of English, Kumbakonam College. Mr. Krishna Menon is the author of a brilliant book on the Psychology of Laughter which has occasioned some controversy because Mr. Menon's theories have challenged the Goliaths in no uncertain manner. Mr. Krishna Menon has many other interests and hobbies,—astrology, for instance,—in which he has attained surprising skill. His own proper subject is, of course, Literature, and we may expect him to produce a notable work in this direction soon. We are glad something like justice is coming his way at last.

Printed by Mr. C. Krishnan (Junior), at the Empire Press, Bank Road, Calicut, and Published by Mr. A. V. K. Krishna Menon, M. A., B. L., L. T., Calicut.

Our Competition Page.

Eight students sent me solutions of the 'Alphabet' competition of March last. I am glad that these competitors have taken the trouble of consulting *The Concise Oxford Dictionary* but I wish that more students had taken that trouble, especially as the 'dictionary habit' is absent among the present day students. In fact, the question was set for the purpose of making them look into their dictionaries and find out words.

Of the eight solutions, two are incorrect, as in one of them, Latin words are used and in the other, words not found in *The Concise Oxford Dictionary*.

P. Unnikrishnan Nambissan of the Senior Intermediate class is entitled to the book prize, as his was the first correct solution examined by me. He uses the following seven words to bring in all the letters of the alphabet in their order :—

(1) *Absconder* (2) *Flagship* (3) *Jackal* (4) *Monopoly* (5) *Quarterstaff* (5) *Purview* (7) *Oxygenize*.

He has also given another solution with eight words. K. R. Ramakrishnan and S. Subramanian of the Senior class who deserve honourable mention have also been able to solve the question using only seven words. The words used by the former are (1) *Abscondence* (2) *Flightiness* (3) *Jackal* (4) *Monopoly* (5) *Quartermaster* (6) *Purview* (7) *Oxygenize*, while those used by the latter are (1) *Abscondence* (2) *Flightily* (3) *Jackal* (4) *Monoply* (5) *Querist* (6) *Unavowed* (7) *Oxygenize*.

'Jackal' seems to be a favourite with the competitors!

The remaining students who have sent in solutions are (1) G. Subramanian (Senior Intermediate) (2) M. Kunhunni Menon (Junior Intermediate) (3) P. Narayana Menon (Junior Intermediate) (4) V. Raghava Menon (Old Boy) and (5) M. Kunhirama Menon (Old Boy).

MISSING LETTERS.

C	I	R	C	L	E
I					
R					
C					
L					
E					

In the accompanying figure, the word formed by the letters in their order from left to right in the first row is the same as that formed by the letters in their order from top to bottom in the first column. The remaining small blank squares in the figure have to be filled in with suitable letters so that the words formed by the letters in their order from left to right in the second, third, fourth, fifth and sixth rows may be the same as those formed by the letters in their order from top to bottom in the second, third, fourth, fifth and sixth columns respectively.

[*N. B.*—Words found in '*The Concise Oxford Dictionary*' and well-known proper names may be used.]

A small dictionary will be given as a prize to the sender of the first correct solution examined by me. The competition is open only to the present students of the college who buy copies of this issue of the Magazine. Solutions must be sent to the Principal on or before the 5th November in covers marked 'Missing Letters.'

A. V. K. KRISHNA MENON.